

NEPOKORENI GRAD

besplatni antifašistički časopis / pročitaj i daj drugome da pročita

broj 1. / siječanj, veljača, ožujak 2011.

Opasne su zablude da danas više nema potrebe za antifašizmom. Takve zablude otvaraju vrata za novu ekspanziju nacionalizma, za jačanje organiziranog fašističkog djelovanja, ukratko za sva ona zla koja je fašizam kroz povijest donosio. Važno je na vrijeme se uključiti u borbu protiv fašizma jer njegovim ponovnim usponom nitko neće biti pošteđen. Borbu protiv fašizma vodit ćemo svim sredstvima!

Zašto časopis?

Časopis dolazi kao logičan slijed razvoja naše organizacije. Za takav projekt je mnogo razloga i u njega se ne bismo upuštali da nismo sazrijeli i dovoljno osnažili našu organizaciju. Glavni razlog za ovaj čin je populariziranje i propagiranje ideje antifašizma, predstavljanje stavova udruge širem krugu ljudi i izvještavanje o našim aktivnostima. Izdavanjem časopisa, odnosno edukacijom i informiranjem, radimo korak u preventivnom djelovanju, odnosno sprječavanju svih fašističkih pojava i same fašizacije društva. On predstavlja i naš pokušaj da se suprotstavimo relativizaciji, vulgarizaciji i samom odbacivanju ideje antifašizma što se danas vrlo često radi na svim razinama, a nosi sa sobom opasne posljedice.

Zašto ime Nepokoreni grad?

Nepokoreni grad je bio i ostao sinonim za grad Zagreb. Narodnooslobodilačka borba pred-

stavlja najznačajniji dio povijesti našeg grada i ovim imenom sebi smo dali čast i obvezu da nastavimo onim putevima kojima su tada išli i naši drugovi. To ime ne znači da ćemo se u časopisu baviti sjećanjima, komemoracijama i tugovati nad pokušajima sustavnog uništavanja antifašističke tradicije. Ono za nas ne predstavlja samo dio povijesti, već ono simbolizira i ustvari znači borbu. Borbu koju i danas moramo voditi na svim poljima: ekonomskom, političkom, socijalnom i društvenom. Sa svakim posrtnjem svjetske ekonomije društvu prijetu novi „oblici“ fašizma, a bez širokog društvenog fronta utemeljenog na antifašizmu ne mogu se stvoriti uvjeti za izgradnju društva koje bi bilo u interesu većine. Antifašizam nikada nije značio samo borbu za ljudska prava, kako se to danas često

prikazuje. Takvo zamagljivanje samo je posljedica dominantne ideologije koja ima tendenciju da prekrije klasnu suštinu antifašizma. Antifašizam znači borbu za demokratsko društvo, za ekonomiju koja će zadovoljiti potrebe stanovništva i za oslobođenje čovjeka na socijalnom i političkom planu.

Ideje koje su prije nešto više od pola stoljeća vodile naše drugove u borbi protiv fašizma nisu nestale, a Nepokoreni grad će upravo to i dokazati!

PROTIV FAŠIZMA SVIM SREDSTVIMA!

Što smo radili prošle godine

Kako to obično biva, početkom nove godine se da i neki pregled prošle pa ćemo i mi to napraviti. Ukratko ćemo navesti što smo to

se to radi mi smo s malim zakašnjenjem čestitajući gradu Zagrebu i svim njegovim stanovnicima Dan oslobođenja organizirali antifašistički koncert prigodnog naziva Antifa Night. Prije ljeta smo opet bili kao i godina prije tog na Zagreb Prideu gdje smo se u antifašističkom bloku borili za elementarna ljudska prava, a radi se o borbi koja je neupitno antifašistička. O debilima s „druge“ strane i onima koji su im uopće dopustili da tamo budu

nećemo trošiti riječi. Jesen je obilježilo povezivanje, druženje i „hodočašćenje“ po antifašističkim festivalima. Bili smo u Splitu, Mostaru, Puli i Novom Sadu. Međunarodni dan borbe protiv fašizma i antisemitizma te Međunarodni dan tolerancije smo obilježili antifašističkim maršem, trećim po redu poznatim kao Marš solidarnosti, ukazujući na izrazito veliki problem diskriminacije Roma i na praksu rješavanja romskog pitanja u Europskoj Uniji. Nadamo se da će ovaj Marš prerasti u tradiciju i da će svake godine sve više ljudi privlačiti. Naravno bilo je još tu toga dosta, brinuli smo se i o antifašističkoj spomeničkoj baštini, bili na komemoracijama, držali tribine, imali akcije solidarnosti itd. Sve u svemu nismo sjedili niti to mislimo u ovoj godini...

radili bez da navodimo akcije koje već vidimo kao elementarne za svakog antifašističkog aktivista, a to su svakodnevne akcije propagandnog karaktera po ulici i među ljudima, razna reagiranje na ulične i institucionalne pojave fašizma, antifašistička edukacija, suradnja sa svim progresivnim pojedincima ili udrugama, borba protiv povijesnog revizionizma itd.

Akcija koja je imala snažan medijski odjek i u javnosti izazvala veliku buru i pomalo naivno čuđenje, a kod neonacista ili kako god se već vole zvati ljutnju, tugu, nevjericu i koja je ozbiljno narušila njihovo krhko emotivno i psihičko stanje jer im se nije dalo da se zabave i provele napravljena je tamo negdje krajem drugog mjeseca kada je spriječen neonacistički koncert. Da pokažemo kako

Noć Bijelih anđela

Prošlu godinu, godinu koja je još jednom pokazala da fašizam nije prevaziđena historijska pojava i da je u njoj itekako bilo mjesta za antifašističko djelovanje, završili smo na proslavi desete godišnjice službenog osnutka udruge „Bijeli anđeli“ na već tradicionalnom, trećem po redu, koncertu Night of the Angels.

„Anđeli“ su nam po simboličnoj cijeni ponudili punk svirku, dobru žurku i poprilično neobičnu pojavu za ovakvu manifestaciju, navijačku izložbu na kojoj je bilo izloženo stotinjak svakakvih nogometnih šalova iz privatnih kolekcija članova i

kroz fotografije prikazali svoje početke i neke zanimljive momente u njihovoj „karijeri.“ Naravno, izložbom su okrnuli i mamlaza koji gospodari NK Zagrebom i čija je društvena pozicija toliko čvrsta da uopće nema problema s tim da udari navijača u lice i da to otvoreno prizna. Mi smo cijelom koncertu dali jedan pojačani antifašistički stih okačivši zastavu s antifašističkim logom i ponudivši okupljenima antifašistički asortiman široke potrošnje. Uz cugu i zabanciju smo djelili naljepnice, točili vino (dok ga je bilo), skupljali kontakte, pričali o svemu i svačemu i radili sve i svašta.

PROPAGANDA

NALJEPNICE / KNJIGE / BEDŽEVI / MAJICE

U noći 13. na 14. siječnja ove godine crvenom bojom premazana je kamena proustaška ploča na 12. postaji Križnog puta. Ploča na kojoj je obilježeno osnivanje NDH i stradavanje hrvatskog naroda u II. Svjetskom ratu postavljena je na povijesnom perivoju župe i samostana Sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu. Na njoj stoji: 'Hrvati 1941. proglašise Hrvatsku nezavisnom. U krvavom ratu izgubiše nezavisnost i od pobjednika bijahu masovno ubijani i nemilosrdno proganjeni.'

Dok se na ploči "veliča" ustaški režim, Kaptol ne daje nikakve izjave i ne ograđuje se od svega. Župnik crkve Svetog Franje Ksaverskog fra Nikola Barun izjavljuje: 'Što se ploče tiče, mi smo tako napisali i stojimo iza toga. Ako je tko protiv, postoji država, pa neka

dođe i kaže nam da smo pogriješili. U svakom slučaju – ploča se skidati neće i to će ostati tako kako je napisano.' Iako u Ustavu Republike Hrvatske NDH nikada nije priznata kao prethodnica, oni i dalje stoje iza toga da je država bila proglašena.

Iako nikakva vlast, ni državna niti crkvena, nije reagirala na postavljenu ploču, nečija ruka je; te je svoje protivljenje pokazala premazivanjem ploče.

Čin koji je od strane crkve prozvan "činom mržnje", mi nazivamo glasom javnosti te u

potpunosti podržavamo "nepoznatog počinitelja", te na ovaj način želimo poručiti da je kraj veličanju ustaškog režima.

Potporna Antifa Mostaru

Udruga mladih antifašista grada Zagreba, u trenutku kada jadnici i maloumnici svoje frustracije izbacuju napadajući spomenike borcima za slobodu, izražava punu podršku drugovima u Mostaru koji su ironičnim pitanjima u otvorenom pismu tražili od političkih elita u svojem gradu da kažu u čijem interesu radi ološ po ulicama. Ne treba sumnjati da u državi u kojoj je narod doveden na rub gladi, koji se sustavno pljačka, a čiji ekonomski pokazatelji zvuče gotovo nevjerovatno, huškačke ideje i održavanje trenutnog stanja odgovara onima koji će pljačkati dok god će postojati i najmanja prilika za to.

Kada bi „gospoda“ na čelu Mostara htjela reći tko je odgovor na postavljena pitanja prst bi trebali okrenuti prema sebi. Naravno da njima i onima čije interese brane podjele među ljudima najviše odgovaraju, a izmanipulirana ološ koja napada simbole ideje slobode, odnosno ono što je od njih ostalo, radi uz njihovo tiho odobravanje i u njihovu korist vjerovatno to niti ne shvaćajući, misleći da rade jako „pametne“ stvari. Vjerujemo da će drugovi u Mostaru naći sredstvo koje će

te priglupe reakcionare natjerati da dobro razmisle prije nego što sljedeći put namjeravaju izaći iz svojih domova, a mi, solidarizirajući se sa njihovom borbom svjesni da niti nas u Hrvatskoj ne zaobilaze slične stvari, prenosimo njihovo otvoreno pismo u cijelosti.

OTVORENO PISMO GRADSKIM I KANTONALNIM VLASTIMA

Serija incidenata koje izazivaju ekstremno desničarske i neonacističke grupe u Mostaru se nastavlja. Ovaj put na meti je bio spomenik poginulim građanima Mostara i borcima Armije BiH u Liska parku u Mostaru, koji je prije dva dana išaran kukastim krstovima.

Prije deset dana je uništeno ili oštećeno dvadesetak ploča sa imenima poginulih antifašista na Partizanskom spomen groblju. Spomenik fontana kod Doma zdravlja na Bulevaru, spomen ploča obješenim rodoljubima i mnogi drugi antifašistički spomenici u gradu su u istom ili sličnom stanju. Skoro svi ćirilčni natpisi imena mjesta i gradova na saobraćajnim znakovima od Mostara prema jugu su prešarani, dok su grad i okolica doslovno zatrpani fašističkim sim-

bolima, porukama mržnje i pozivima na nasilje.

Ono što i najpovršniji posmatrač može primjetiti je da se tu radi o nacionalistički motiviranom, kontinuiranom, organizovanom djelovanju ekstremne desnice, koje se pojačava i smanjuje po potrebi (u mjesecima koji su prethodili izborima, u vrijeme pregovora oko formiranja vlasti...). Nameću se pitanja:

Ko su ti koji naručuju, pomažu, usmjeravaju i zataškavaju djelovanje neofašističkih ekstrema? Kome odgovaraju međunacionalni incidenti, tenzije i kao posljedica zbijanje etničkih redova? Ko insistira na podijeljenom obrazovanju?

Ko je uveo autora rasnih zakona NDH Milu Budaka u nastavni plan i program, nazvao pola nekadašnje Šantićeve ulice po njemu i na taj način ga rehabilitovao?

Čime su komadant Crne legije Jure Francetić i ministri u ustaškoj vladi Vokić i Lorković zaslužili da ulice u Mostaru nose njihova imena?

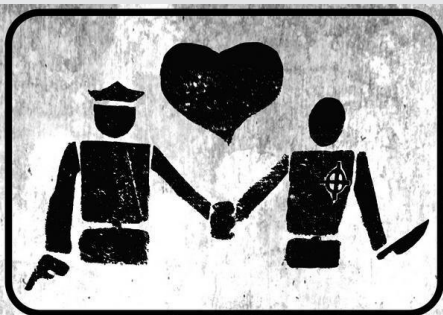
Gospodo, molimo da se izjasnite po navedenim pitanjima i ponudite građanima Mostara odgovore.

ANTIFA Mostar
Mostar 22.02.2011. godine

Preblage kazne za ubojice

U ponedjeljak navečer 16. kolovoza 2010. Braća Mario (37) i Boris Delonga (32) izvršili su rasistički napad na Linga Chena (27) i njegovog tasta Mirka Bratića (60). Napad se dogodio u zgradi napadnutog u Domagojevoj ulici u Zagrebu. Prvo su počeli vrijeđati Linga Chena na rasnoj osnovi te su dobacivali pogrdne rasističke uvrede. Zatim su ga počeli naguravati i brutalno udarati zbog čega je završio na podu. Chenov tast je tada pokušao spriječiti napad ali su i njega udarili. Nakon što su uspjeli pobjeći u stan, Mirku Bartiću je pozlilo te je zbog udarca preminuo zbog psihološkog šoka i traume. Ling Chen je prošao sa lakšim ozljedama.

Boris Delonga proglašen je krivim za nanošenje teških ozljeda 27-godišnjem Chengu, te nasilničko ponašanje, dok je njegov brat Boris kažnjen zbog sudjelovanja u nasilnom ispadu prema susjedu. Boris Delonga osuđen je samo na godinu i pol dana zatvora, uvjetno na četiri godine, dok je Mario dobio samo osam mjeseci, uvjetno na dvije godine.

Iako su prvobitno bili optuženi i za prouzrokovanje smrti iz nehaja Chengova punca, nakon vještačenja na samom kraju sudskog procesa taj dio optužbe je otpao. Tužiteljstvo je, naime, prihvatilo stav vještaka o Bratićevom lošem zdravstvenom stanju. Obrazlažući presudu, sudac je kao olakotnu okolnost uzeo alkoholiziranost napadača, kao i to da će ova kazna djelovati na njih te da više nikad neće činiti kaznena djela. (???)

Društvo se treba boriti protiv bilo kakvog oblika rasizma i diskriminacije, jer će ovakve kazne samo ohrabrivati buduće napadače.

Udruga mladih antifašista izražava punu solidarnost sa Lingom Chenom i izražava najdublje žaljenje za preminulim Mirkom Bratićem. Ovaj zločin se ne smije zaboraviti i postati još jedna priča iz crne kronike.

Protiv policije i fašista!

Ova 2011. godina za političke elite u Hrvatskoj je izborna. Sada svi oni koji su u vlasti prigrabili manji dio kolača, žele veći dio, a oni koji ne participiraju u vlasti žele biti dio tog sistema. U ovoj godini Vlada se trudi što manje smanjivati izborena prava i zadržati socijalni mir. Baš kada su mislili kako im

nuti do Krvavog mosta, a u stampedu koji je nastao oni iz prvih redova su ispendrečeni, a oni koji su se našli na podu došli su u policijsku nemilost. Sluge režima su ponovno kao i u mnogim slučajevima dosad upotrijebili abnormalnu silu očito liječeći svoje frustracije na onima koji su bespomoćno ležali

ide dobro na tom planu, početkom godine, policija BiH uhitila je hrvatskog branitelja Tihomira Purdu, kojeg srbijansko pravosuđe traži zbog priznanja za ratne zločine iznuđenog mučenjem u logoru. Od uhićenja je prošlo gotovo tri mjeseca pa se dio braniteljskih udruga odlučio na prosvjed potpore.

Iako su braniteljske udruge razjedinjene, očekivan je velik broj prosvjednika, pa su se braniteljima "prikrpali", kako oni s političkim ambicijama iz razno raznih stranaka, tako i marginalna i otužna proustaška desnica u kojoj se isticao već jako dosadni Ivan Pandža sa svojim po običaju promašenim govorom te HDZ-ov plaćenik Thompson. Nakon dva sata govorancija, među kojima nisu izostale uvrede na račun Srba, dio prosvjednika, napustio je miting i krenuo prema Markovom trgu. Pri tome su ih pokušali zaustaviti čuvari režima. Bijesan narod potisnuo je policiju do Kamenitih vrata, no batinaši su brzo uzvratili udarac. Zahvaljujući povećanju policijskih ovlasti, na što smo upozoravali prije godinu i pol, policija je u početku uzvratila suzavcem (papar-sprejem), a zatim i silom. U silovitom napadu čuvara režima prosvjednici su potis-

na podu. Do kuda je brutalnost išla svjedoči vođa batinaša koji je morao vikati "stani, stani" da bi obuzdao svoje kolege. Pendrečili su čak i novinare te uhitili fotografa jedne strane agencije kojeg su pustili tek nakon osam sati "zbog njegove sigurnosti". Druge novinare su protjerali kako to ne bi snimili.

Naš primarni zadatak je borba protiv fašista, a nakon što su prosvjednici potjerani iz Radićeve na Trg čulo se fašističko skandiranje jednog manjeg dijela koji su činili zagovaratelji nazadnih i zločinačkih ideja. Na borbu protiv tih nazadnjaka treba biti usmjereno cijelo društvo u svakom trenutku. No s druge strane inzistirati samo na činjenici da je među prosvjednicima bilo i pripadnika ekstremne desnice i pritom otvoreno podržavati ovakvo ponašanje policije te zagovarati sve veću represiju svrstali bismo se na stranu onih kojima policija služi i čije interese brani. Gotovo je nevjerojatno s kojom se lakoćom lijepe etikete huligana i s kakvom se dramaturgijom i čuđenjem komentiraju napadi na policiju. Patetične izjave o neciviliziranosti takvih postupaka zvuče jako sarkastično kada ih izjavljuju oni koji

imaju dobar i siguran posao s finom plaćom i kada besramno govore ljudima na koji način trebaju svoje nezadovoljstvo pokazivati. Iluzorno je očekivati da se išta može promijeniti sredstvima koje dopuštaju oni čija vlast počiva na sili. Netko mora biti odgovoran za stanje u kojem se nalazi većina naroda,

a gnjev koji je razumljiv i sasvim opravdan je usmjeren na pravu adresu. Na žalost do te adrese nije mogao doći jer su se na putu ispriječili štitovi, sprejevi, ograde, pendreci...

Sasvim je razumljivo da nasilne prosvjede ne podržavaju i žustro osuđuju parlamentarne stranke i one koje pretendiraju da to budu. One na taj način ustvari štite svoje položaje i privilegije, kako sadašnje tako i buduće. Treba biti svjestan da smo sva prava stekli borbom koja je podrazumijevala i nasilje, a da nam se ta prava sustavno i nasilno ukidaju. Bez borbe pristajemo da sve dublje potonemo u močvaru.

Bilanca prosvjeda je sljedeća: ukupno je uhićeno 65 osoba, dok su neki pušteni na slobodu. Njih 15 je dobilo prekršajne prijave, dok će njih trideset troje kazneno odgovarati. Za tridesetoro prosvjednika određen je 48-satni pritvor, dok će se troje maloljetnika braniti sa slobode. To u prijevodu znači da će policija svako odlučno neslaganje nagraditi prvo s batinama pa zatim zatvorskim kaznama.

Iluzorno bi bilo tražiti bilo čiju ostavku ili puštanje na slobodu zatvorenih ljudi. Jedino što možemo je osuditi fašističke metode policije i iskazati solidarnost sa zatvorenicima. Ne smijemo dopustiti da narodni gnjev bude pod dirigentskom palicom fašista jer smo kroz povijest imali priliku vidjeti kome fašisti služe u krajnjem slučaju. Antifašizam mora biti temelj za sve socijalne akcije jer jedino na taj način borba može biti usmjerena prema pravom problemu.

Protiv fašista i policijskog nasilja!

Međunarodni dan sjećanja na holokaust

Datum 27. siječnja se diljem svijeta obilježava kao Dan sjećanja na žrtve holokausta. Na taj dan prije šezdeset i šest godina u rano popodne jedinice Crvene armije su oslobodile kompleks logora pod nazivom Auschwitz - Birkenau. Nekoliko dana kasnije svjetska javnost informirana je o zločinima za koje se samo nagađalo kakvi su. U kompleksu Auschwitz-Birkenau ubijeno je, prema jednim izvorima oko 2 milijuna zatočenika, dok Wikipedia navodi podatak od 1.100.000 ubijenih, od čega je milijun bilo Židova.

I najmanja brojka ne znači nekima mnogo, no koliki je to broj žrtava može se najbolje predočiti nestankom grada veličine Zagreba i to samo u jednom konclogoru Trećeg Reicha.

Mnogo je pitanja nakon Auscwitza postavljano i postavlja se sve do danas – od broja žrtava do toga je li svijet o svemu dovoljno znao pa šutio, zašto toliko ravnodušnosti ljudi prilikom deportiranja Židova i drugih u logore, do toga je li na-

kon Auschwitza moguće pisati poeziju.

U svijest svjetske javnosti postupno je prodirala istina o stravičnim događajima u logorima da bi se ubrzo pojavili i oni koji su plinske komore, krematorije i sl. nazivali izmišljotinama, često "židovskim izmišljotinama".

Također, 27. siječanj podsjeća kako je zločin koji se dogodio židovskom narodu, te drugim žrtvama nacističkog progona tijekom Drugog svjetskog rata, najmračniji dio suvremene

ljudske povijesti koji mora ostati dio memorije svakog naroda jer se u njemu ogleda tragedija svakog pojed-

inca bez obzira na nacionalnu, vjersku ili rasnu pripadnost.

Kao podsjetnik na taj zločin, koji po hrvatskoj javnosti kao da se i nije dogodio, Udruga mladih antifašista grada Zagreba je uvečer 27. siječnja lijepljenjem plakata još jednom podsjetila na stravične zločine počinjene od strane nacističke Njemačke.

Kao što je odlučeno na Potsdamskoj konferenciji, fašistički zločini se ne smiju zaboraviti i oprostiti. A mi vam poručujemo da neće.

Prosvjedi neonacista protiv muslimana u Velikoj Britaniji

Sukob civilizacija, propast multikulturalnog društva, islamski terorizam i islamska opasnost samo su neki od izraza desničarskog populizma kojima političari i mediji zapadnih 'demokracija' potpaljuju pandemiju šovinizma, a pitanja imigracije muslimana i visoke stope fertiliteta u islamskoj kulturi, 11. rujna i događaji koji su uslijedili, te masovni prosvjedi i revolucije u arapskom svijetu koriste se za stvaranje islamofobije i osjećaja ugroženosti vlastite kulture. Mediji su preplavljeni patetičnim prognozama o kraju zapadne civilizacije, izvješćima o islamskim ekstremistima i njihovim mogućim terorističkim napadima, a na političkoj sceni Velike Britanije, Nizozemske,

Švedske, Austrije, Mađarske i drugih zemalja sve utjecajniji postaju političari koji otvoreno iskazuju neprijateljstvo prema manjinama.

Mnoge zajednice su svjedočile porastu broja napada na pojedince islamske vjeroispovijesti, institucije poput džamija ili kulturne obrasce poput nošenja burke, od bacanja molotovljevih koktela na džamije u Kanadi i organiziranja javnog spaljivanja Kurana na Floridi preko uništavanja muslimanskih groblja i ispisivanja nacističkih parola po džamijama diljem Francuske i Švedske, do nedavnog anti-islamskog protesta u engleskom gradiću Lutonu, gdje muslimani čine 15% od 185 000 stanovnika i gdje većina građana ne podupire prosvjed.

Naime, 5. veljače, na isti dan kad je britanski premijer David Cameron, po uzoru na svoju kolegicu Merkel, izjavio kako je multikulturalizam propao, održan je anti-islamski prosvjed organiziran od strane Engleske obrambene lige (EDL), udruge iz 2009. godine, čiji su protuislamski i tzv. "ban the burka" prosvjedi često nasilni, a čiji su članovi bili pod istragom zbog snimanja i ob-

javljanja šovinističkih anti-muslimanskih filmova. Prosvjed su poduprli desničari Nizozemske, Norveške, Švedske i Francuske.

Oko 2 500 prosvjednika koje je čuvalo oko tisuću policajaca promarširalo je gra-

i anti-EDL transparentom promarširali Lutonom, što je srušilo tezu članova EDL-a da uživaju podršku sikha budući da u njihovom vodstvu sjedi Guramit Singh. No, sikhi su izvikivali slogane protiv njega nazivajući ga

izdajicom i sramotom, te su u zajedničkoj izjavi rekli kako ga treba strpati iza rešetaka zbog nedavnih izjava.

Nakon što je i Europol, kriminalistička obavještajna agencija Europske Unije, u izvještaju objavio kako je broj terorističkih napada od strane islamističkih organizacija svake godine manji (2009. ti napadi su činili 0.34% ukupnog broja počinjenih "terorističkih" djela), dok je u porastu broj "terorističkih" napada od strane ekstremnih ljevičarskih i desničarskih organizacija, svaka priča o "is-

lamskoj opasnosti" pada u vodu i još jednom smo svjedoci politike "podijeli, pa vladaj". Napadi ljevičarskih organizacija kojima se upozorava i bori protiv problema institucionaliziranog šovinizma koji vlada europskim državama i napadi desničarskih organizacija kao proizvod takve politike poticanja i toleriranja šovinizma dovoljno govore o pravom društvenom problemu – društvenom sistemu i politici koji okreću svoje građane jedne protiv drugih kako bi skrenuli pozornost s činjenice da su oni ti koji ih drže u potlačenom položaju, a ne njihovi muslimanski sugrađani.

"Otrov rasizma služi kako bi podijelio ljude i oslabio njihovu zajedničku borbu protiv napada države na njihov životni standard, prihode i državna izdavanja na socijalne usluge, zdravlje i obrazovanje."

- Salvinder Singh Dhillon, član Indijskog radničkog udruženja

dom noseći transparente s natpisima "Ne želimo više džamije!" i "Neka s naših ulica

"Sedamdesetih i osamdesetih godina, bez obzira jesi li bio sikh, hindus ili musliman, stajali smo ujedinjeno protiv rasista i fašista iz Nacionalnog fronta i BNP-a. Danas opet trebamo pokazati zajedništvo ako želimo zaustaviti ovaj val rasizma i mržnje koji potiče EDL."

- Balwindar Singh Rana

odu muslimani koji podmeću bombe!", apelirajući na bombaša samoubojicu koji je ranio dvije osobe i zatim se ubio u Stockholmu, a inače je bio iz Lutona.

Istovremeno je u drugom dijelu grada održan protuprosvjed koji je podržalo 1000 prosvjednika, a koji je organizirala organizacija Zajedno protiv fašizma (UAF). Okupili su se i sikhi, koji inače čine 0.8% populacije Lutona, te uz zvukove tradicionalnog "dhol"

Sjećanje na Markelova i Baburovu

Diljem Rusije su 19. siječnja organizirani prosvjedi i akcije u čast i sjećanje na brutalno ubijene Stanislava Markelova i Anastasiju Baburovu. Stanislav Markelov, jedan od najpoznatijih ruskih odvjetnika za ljudska prava i dokazani antifašist, ubijen je toga dana 2009. godine u centru Moskve metkom u potiljak. S njim je tada bila i Anastasia Baburova, novinarka Novaja Gazeta i aktivistica koja je to dvoje spojila najprije sudjelujući u uličnim akcijama, demonstracijama i prosvjedima, a zatim pišući o njima, čiji je život okončan nedugo nakon Markelovog dok je ubojicu pokušala spriječiti u bijegu. Ubijena je također metkom u glavu. Izvršitelji ovog čina su neonacisti, članovi nacionalističkih grupa.

Valja itekako napomenuti da je ubojstvo izvršeno nakon novinarske presice čija je tema bila puštanje na slobodu pukovnika Jurija Budanova koji je silovao, a zatim ubio čečensku djevojku. Markelov je branio obitelj ubijene djevojke i najavio je tužbu, a i dotada je uvijek bio na raspolaganju obiteljima ubijenih antifašista, imigranata ili onih koji su trpili nacističko nasilje. Inače, taj slučaj je jedini u ruskom pravosuđu da je netko osuđen za zločine u Čečeniji u kojima je ubijeno stotinu tisuća ljudi, a Markelov je bio jedan od rijetko hrabrih koji su se usudili okrnuti oružane snage Ruske Federacije. Kao i u mnogim drugim slučajevima ubojstava bilo novinara, antifašista ili imigranata nitko nema iluzije da će Rusija išta poduzeti, već se ova ubojstva mogu shvatiti kao „opomena“ onima koji se ne slažu s dosadašnjom politikom. Dan nakon njihovog ubojstva antifašisti su organizirali prosvjede u Moskvi i Sankt Peterburgu prilikom kojih su vršeni napadi na njih od strane specijalne policije (OMON), one iste u čijim kampovima neonacisti treniraju. Da takvo ponašanje policije nije slučajno ili izazvano ponašanjem prosvjednika svjedoče mnogobrojni napadi i nasilje prema onima koji se bore protiv fašizma tako da i ovogodišnja represija na drugu godišnjicu smrti dvoje drugova nije slučajno. Prošlogodišnja antifašistička demonstracija je privukla na

ulice tisuće ljudi, a ljudi su se udružili u Odbor 19. siječnja čija je tendencija da se bori protiv nacističkog terora. Nakon prošle godišnjice kada je policija plijenila megafone, snimala, hapsila, legitimirala i tukla okupljene niti one godine se ništa „novo“ nije moglo očekivati.

Iako su ubojice, dvoje neonacista, privedeni i uskoro počinje suđenje razloga za zadovoljstvo ne može biti. Svake godine se dogodi na desetke ubojstava i nekoliko stotina napada od strane neonacista, a prve brojke za 2010. govore o smrti 37 ljudi koje su rezultat nacističkog divljanja. Žrtve se „biraju“ prema tome kojim jezikom govore, koje im je boje koža, kojeg su im oblika oči, kojih su uvjerenja i koliko ustvari odstupaju od „standarda“ koje propisuju siledžije. Za mnoge od tih žrtava javnost nikada niti ime ne dozna, a ako i dospiju u novine uglavnom se govori o građaninu Uzbekistana, Kirgistanu, Azerbajdžanu, Armenije ili o nekom imigrantu. Ove probleme ruska država jednostavno ignorira, a jedini koji se bore protiv tog tumora društva su mladi antifašisti i etničke lokalne zajednice koje trpe napade, ustvari, upravo oni kojima je Stanislav Markelov pomagao i branio ih i oni o kojima je nerijetko pisala mlada novinarka Anastasia Baburova. Koliko ustvari na ruku fašističkom pokretu ide državna politika svjedoči 12. mjesec prošle godine kada su nesmetano marširali, organizirali okrugle stolove, naslikavali se na novinarskim presicama po skupim hotelima i nastavili napadati neometano ljude. Nema sumnje da su pokazali političarima i kapitalistima kako se održava „red“ u vrijeme ekonomske krize. S druge strane, antifašistički

pokret se guši sredstvima koje rastu proporcionalno s razvojem istoga. Najprije policija njuška oko i legitimira, rekli bismo drži stvari na oku, zatim zabranjuje koncerte pa hapsi i na kraju brutalno premlaćuje ako to već ne uspijevaju fašisti po ulici.

Ovogodišnji 19. siječanj je bio više od sjećanja na dvoje palih drugova, on je bio dan protesta i borbe protiv fašizma, dan kada su se stanovnici Rusije udružili u jednom zajedničkom cilju, stati na kraj najpogubnijoj ideologiji u povijesti čovječanstva koja je opet uzela maha kao i mnogo puta nakon II. svjetskog rata. Pod geslom: „Ujedinjeni protiv fašizma“ antifašistički prosvjedi su bili održani u Moskvi na više lokacija, Tjumenju, St. Peterburgu, Jekaterinburgu, Nižnjem Novgorodu, Kazanu, a akcije solidarnosti nisu izostale niti po cijeloj Europi. Iako je bilo mirnije nego lani i popraćeno od manjeg broja ljudi jer veliki broj prošlogodišnjih sudionika nije htio opet doživjeti neugodnosti, to policiju nije spriječilo da „revno“ odradi svoj posao. Najprije je uredno legitimiran gotovo sve prisutne pa ih je natjerala da se stisnu jedan do drugoga i potpuno ih okružila (kao da su kriminalci!) pazeći što se govori. Da bi izbjegli policijsku torturu dio antifašista, naoružani bakljama i transparentima, se raspršio po gradu u manjim skupinama. Naravno, zadnje što su htjeli vidjeti na taj dan su bile face policajaca i raznih zaštitara. Iako je bilo sitnih incidenata nitko nije ozbiljnije nastradao.

Smrt ruskih drugova koliko god bila teška samo je zacementirala naša uvjerenja! Njihova smrt neka ne bude uzaludna, neka bude naša trajna inspiracija! Ovim putem izražavamo punu solidarnost sa svim progresivnim snagama u Rusiji!

Njihovu borbu i njihove žrtve shvaćamo kao našu borbu i naše žrtve!

Stop nacističkom teroru u Rusiji!

NEVER FORGET NEVER FORGIVE!

Sretan vam borbeni Dan žena!

Običaj obilježavanja Dana žena rađa se početkom 20. stoljeća iz revolucionarne borbe žena proleterki. Na Drugoj interna-

1977. ga priznaje UN; 1986. manifestacija u Čileu je nasilno ugušena, istovremeno u Washintonu 100 000 žena pros-

Što danas znači 8. ožujka? Čemu se vraća međunarodni dan žena?

Dan žena u Hrvatskoj je proslavljen borbeno na protivladinim prosvjedima

cionalni u Kopenhagenu 1910. Clara Zetkin ustanovila je Međunarodni dan žena. Uslijedile su razne manifestacije po brojnim zemljama: Austro-Ugarskoj, Danskoj, Njemačkoj, Švicarskoj, Nizozemskoj, Rusiji, Francuskoj, Švedskoj. Za žene, to je bila prilika da traže bolje uvjete rada i pravo glasa.

Prema legendi, još su 8. ožujka 1857. protestirale radnice tekstilne industrije u New Yorku nakon čega su se i narednih godina na isti dan održavale demonstracije; 1890., u Argentini anarho-sindikalistice pokreću novine "Glas žena" u kojima pozivaju žene na mobilizaciju i otpor njihovom tlačenju kao žena i kao radnica; 1911. milijun žena protestira u Europi; 1913. žene u Rusiji organiziraju tajna okupljanja; 1914. žene u Njemačkoj traže pravo glasa; 1915. brane prava i mir u Oslu; 1917. radnice u Sankt Peterburgu traže kruh (time započinje revolucija u Rusiji); 1921. Lenjin proglašava 8. 3. državnim praznikom; 1924. Dan žena obilježen je u Kini; 1946. počinje se obilježavati u Istočnim zemljama;

vjeduje protiv ukidanja prava na pobačaj.

Danas se 8. ožujka kao državni praznik slavi u Burkini Faso, Alžiru, Mongoliji, Tadžikistanu, Kazahstanu, Kirgiziji, Laosu, Ukrajini, Armeniji, Rusiji, Moldaviji i Bjelorusiji.

U najboljem slučaju, daje nam priliku da se u brojkama iznese mračna činjenica o nejednakosti koja i dalje vlada između žena i muškaraca, te dokazuje da su žene najugroženiji radnici i članovi obitelji i da nejednakost spolova nije iskorištena, već se javlja u novim oblicima: „Žene čine 54% nezaposlenih što znači da više od 180 000 žena u Hrvatskoj ne može pronaći posao. Najmanje 35 000 žena radi bez plaće, najmanje 80 000 žena radi na crno, a 90% svih novozaposlenih žena u 2010. godini radilo je temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme što je najnesigurniji i najnezaštićeniji oblik rada. Žene zaposlene u tzv.

ženskim industrijama većinom primaju minimalnu plaću od 2814 kuna bruto.“, prenose B.a.B.e., a statistika iz Europske unije kaže da je 34% žena žrtva diskriminacije na radnom mjestu, 48% populacije smatra trudnoću nedostatkom u karijeri, a svakog trećeg

dana jedna žena umre od nasilja u obitelji.

Prema statističkim pokazateljima, u tranzicijskim zemljama (među kojima je i Hrvatska) žene imaju od 10% do 15% nižu plaću od muškaraca, čime su samo malo lošije od zemalja Europske Unije. Naime, Eurostat ističe da najmanju razliku u plaćama žena i muškaraca od samo 4% imaju Malta te Slovenija i Portugal (9%). Njemačka, Cipar i Estonija pak imaju najveću razliku u plaćama – od 23% do 25%. Neravnopravnost postoji i među samim ženama jer poslodavci daju prednost ženama koje nemaju ili ne planiraju imati obitelj. U Europi je, prema Eurostatu, zaposlena 71% žena s jednim djetetom, a samo 55% žena s troje i više djece.

Unatoč neporecivim pomacima u pravima žena glede prava glasa, zabrane isključivosti u zapošljavanju, omogućenju razvoda, kontracepcije i abortusa (donekle), britanska sociologinja Sylvia Walby navodi kako je "država još uvijek patrijarhalna, kao što je i kapitalistička i rasistička". Krizu kapitalizma žene trpe i kao radna snaga kad dolazi do otkaza, smanjenja plaća, produljenja radnog vremena, uskraćivanja socijalnih prava, i kao žene kad dolazi do sek-

žene nisu isključene iz javnog prostora, ali su i u njemu u podređenom položaju, svjedoci smo daljnje segregacije na dva nivoa. Na jednom nivou segregacija se tiče

odnosi na razmjer u kojem muškarci imaju zaposlenja višeg statusa i s boljom plaćom.

Svi ovi podaci ružna su istina za zapadno kapitalističko društvo koje se toliko ponosi

razmjera u kojem muškarci i žene obavljaju poslove tradicionalno vezane uz njihove spolove – dok 60% i više zaposlenih u menadžmentu, medicini, u postrojenjima, policiji, skladištima čine muškarci, žene čine

svojom demokracijom i slobodama i koje spočitava nedostatak istog nekim drugim kulturama. Npr. zapadni mediji vole prikazivati nošenje burke kod muslimanskih žena kao nešto stravično degradirajuće, no nisu li upravo oni ti koji sudjeluju u kampanji prikazivanja žena kao seksualnih objekata i obične potrošne robe? Ne prikazuju li oni kao ključni znak ženstvenosti seksualnu privlačnost i nije li također degradirajuće za žene činjenica da će vrlo vjerojatno lakše dobiti poslove koji služe samo za animaciju muškaraca?

Sukladno tome, i Dan žena se stavlja uz bok svih ostalih „posebnih“ dana pa se kao takav povlači po medijima čemu je često cilj samo ohrabriti ljude da se izgube u blatu konsumerizma. „Pjenušava kupka, novi parfem, originalan sapun specijalno izrađen za ovu priliku – neke su od ideja za dar“, pišu jedne dnevne novine povodom Dana žena. Takav način obilježavanja ovog dana, ženskoj borbi zadaje udarac koji je tjera daleko u prošlost.

U vrijeme u kojem se dokida planiranje obitelji, u kojem su ženska prava pala u olimpijsku mirnoću, gdje se smješta borba? Podsjećamo da Dan žena nije izmišljeni proizvod konsumerizma i parada buketa, parfemica i bombonjerica, već dan koji podsjeća na slavnu, dostojanstvenu, dugačku i nedovršenu borbu žena za priznanje koje zaslužuju u društvu, kojeg uostalom i same čine i kojeg bez njih ne bi bilo.

sualne diskriminacije, diskriminacije na temelju toga što kao (buduće) majke nisu pouzdane radnice, ali su barem neplaćena radna snaga kod kuće gdje besplatno reproduciraju nove generacije radne snage.

U današnjem javnom patrijarhatu, gdje

većinski dio zaposlenih u zanimanjima poput tajnica, nastavnica u osnovnim i srednjim školama, blagajnica i zanimanjima vezanim za pružanje osobnih usluga i industriju tekstila, koja su tradicionalno "ženska" ali tradicionalno i lošije plaćena. Druga vrsta segregacije se

Deseti korpus zagrebački NOV i POJ

Antifašističko nasljeđe na koje se oslanjamo, stvoreno je prije svega u Narodnooslobodilačkoj borbi u kojoj je, tijekom Drugog svjetskog rata, revolucionarnom borbom poražen fašistički režim na ovim prostorima. Danas prisjećanje na to slavno doba ne znači živjeti u prošlosti, već prije svega njegovati tradicije te borbe i odavati počast svima koji dali svoje živote u borbi protiv fašizma. Kroz svoje djelovanje suprotstavljamo se napadima na Narodnooslobodilačku borbu i pokušajima rehabilitacije ustaških, odnosno fašističkih ideja koje su posebno došle do izražaja u devedesetim godinama dvadesetog stoljeća i pridonijele jačanju nacionalizma i šovinizma. Iako su napisane mnoge povijesne knjige i iako se još i danas mogu uzeti svjedočanstva aktivnih sudionika NOB-a izloženi smo apsurdnim izrvtavanjima povijesnih istina od raznih povjesničara, tzv. intelektualaca, političara i novinara. Nemamo se namjeru baviti poviješću i zakopavati se u iracionalne i nepotrebne povijesne rasprave, ali na gotovo svakodnevni povijesni revizionizam nećemo šutjeti. Kako javni prostor dobivaju oni s nacionalističkim pretenzijama na tumačenje povijesnih događaja i oni s liberalnim mi ćemo se suprotstaviti takvim tendencijama, braniti internacionalni karakter antifašizma i revolucionarnu borbu. U ovom broju obradili smo Deseti korpus Zagrebački i osvrnuli se na obilježavanje 67. obljetnice njegovog formiranja.

Sjeverozapadna Hrvatska je od početka okupacije bila od iznimne važnosti za okupatore i domaće izdajice zbog svog geografskog

zemljama na Balkanu, a na kraju rata zbog brze evakuacije iz njih. Ustaše su smatrale da su ovi krajevi dobar izvor hrane i vojnih ob-

i jedinice uvijek spremne za brze manevre u svako doba i opsežnija borbena djelovanja.

No brzo su se prevarili. Narod ovih krajeva ima bogato iskustvo borbe protiv bespravlja i tlačenja kraljevskih i antinacionalnih režima pa buntovni duh nije uspjela slomiti i zastrašiti ni silna vojska koja je provodila represije i izvršavali smrtne kazne nad svakime tko se usprotivio novoj vlasti. Od samog početka je narod, vođen Komunističkom partijom, vršio manje ili veće diverzije i napade. Kako borci nisu imali vojničkog iskustva, u pomoć su im pristigli najbolji sinovi Kalnika, Banije, Korduna... Grupe su pre-rastale u odrede, odredi u brigade, a uskoro će biti formirana i prva divizija. U isto vrijeme, ustaše nisu mogle stvoriti veće ustaške jedinice u ovom djelu Hrvatske, osim u jednom dijelu kotara Zlatar. Ni primamljiva obećanja da će os-

tati u blizini svojih sela nisu privukla narod. Vrućeg ljeta 1943. godine, partizani su oslobađali mjesto za mjestom, grad za gradom, a svakako najpoznatija akcija kalničkih partizana je oslobađanje zatvora u Lepoglavi.

položaja, lake prohodnosti, razgranate mreže prometnica i guste naseljenosti. Nijemcima je ovo područje bilo od strateškog značaja zbog pruge Zagreb-Beograd: u početku rata zbog snabdijevanja jedinica u Jugoslaviji i ostalim

veznika, te da će stanovnici tih krajeva pružiti potporu novoj vlasti. Zajednička važnost ovih prostora za okupatore i njihove sluge je bila u tome što su garnizoni bili dobro pov- ezani, raspoređeni oko svih važnijih objekata

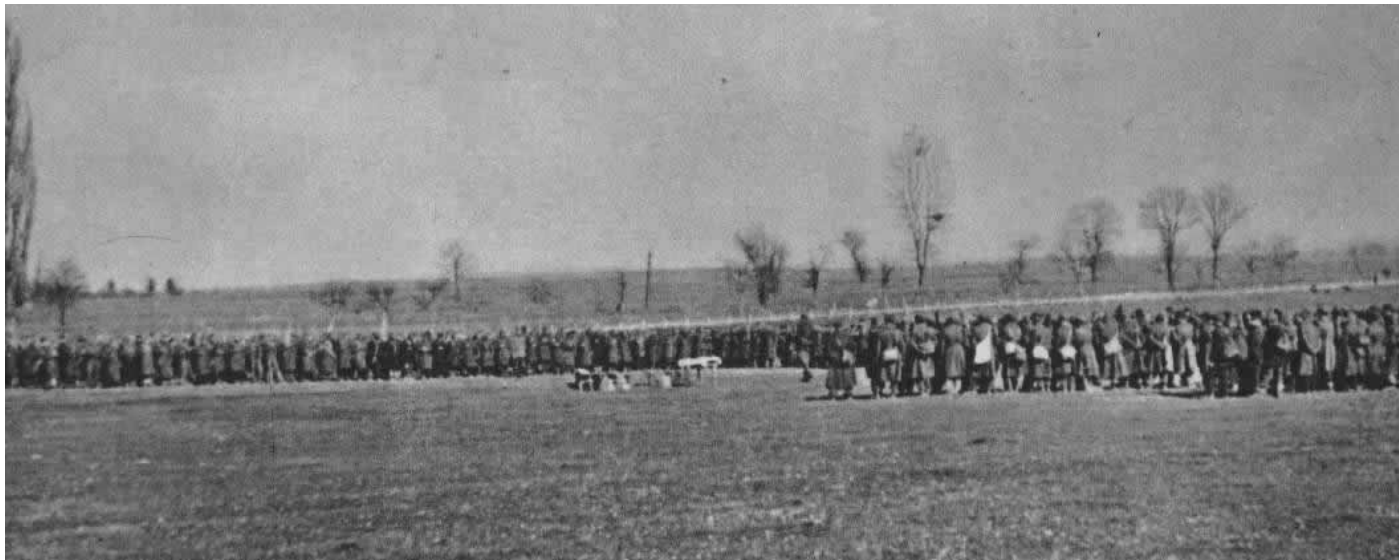
Na dan pada Bastilje, partizani su napali dobro branjenu robijašnicu i izvrsnim vojničkim umijećem slomili otpor. Od više od osamsto zatvorenika, partizani su oslobodili samo političke zatvorenike, odnosno njih stotinjak, dok su kriminalce i ubojice ostavili u zatvoru pod stražom. To je jedinstven takav primjer

- jednom riječju već krajem 1943. godine bujao je novi život unutar Hitlerove tvrđave.

Deseti korpus dao mnoge istaknute umjetnike. Tko se od nas ne sjeća legendarnog glumca Franje Majetića iz filma Tko pjeva zlo ne misli, tko ne prepoznaje glas Bobija Marottija u crtanim filmovima, tko nije gledao

ili nasmijsao karikaturama Otona Raisingera?

Izniman vojni značaj Desetog korpusa je mnogim vođenim bitkama, a tome svjedoči 7780 poginulih i ranjenih boraca. Nakon četverogodišnje okupacije, ujutro 8. svibnja 1945. godine, oslobođen je grad Zagreb, a ubrzo i cijela sjeverozapadna Hrvatska.

u okupiranoj Europi za čitavo vrijeme rata.

Pređeni ratni put Zagrebačkog, Kalničkog, Zagorskog, Bilogorskog, Posavskog, Podravskog i Moslavačkog partizanskog odreda i brigada i divizija II. Operativne zone ovjenčane imenima: Braće Radića, Matije Gupca, Pavleka Miškine, kao simbolima vjekovne borbe protiv stranih zavojevača bili su temelj stvaranja korpusa. Tako je Deseti korpus zagrebački osnovan na Kalniku 19. siječnja 1944. godine.

U njegovom sastavu bili su pretežno radnici, seljaci, intelektualci, najviše mladi od 16 do 25 godina, koji su ga popunjavali iz grada Zagreba i ostalih područja sjeverozapadne Hrvatske. Pri osnutku brojao je 7.000 boraca, pri kraju rata 13.000, a kroz korpus je prošlo preko 20.000 boraca. Bilo je i preko 1.000 žena.

Korpus je uz sebe vezivao preko 40.000 dobro naoružanih i odmorenih vojnika okupatorske i kvislinške vojske. Brilljantno je izvršavao zadatke i tako odvlačio neprijateljske snage s drugih bojišta.

Teško je opisati i nabrojati sve herojske bitke vođene u srcu okupirane Hrvatske i partizanske podvige nadomak Zagreba. No jedno je sigurno – neprijatelj je bio siguran samo iza debelih zidova svojih tvrđava, a često niti tamo. Sve to je omogućilo stvaranje paralelnih struktura vlasti, narodnooslobodilačkih odbora, školstva, zdravstva, gospodarskih jedinica i veoma bogatog kulturno-umjetničkog života

Seljačku bunu Vatroslava Mimice, tko nije zastao pred brojnim spomenicima Vanje Radauša, tko se nije divio radu Ede Murtića

U Zagrebu je završio ratni put slavom ovjenčanog korpusa koji je ponosno nosio ime glavnog grada Hrvatske.

Svečanost u znaku prebrojavanja krvnih zrnaca

Na 67. godišnjicu formiranja Desetog korpusa zagrebačkog održana je svečanost pod pokroviteljstvom predsjednika RH i uz sudjelovanje velikog broja visokih državnih dužnosnika. Najveći odjek imala je predsjednikova “želja” da bi “kada bi imao ovlasti” vratio Ulicu 8. maja. Ova vijest razveselila je borce, pa je i njemu odahnulo kada se nitko nije sjetio kako je upravo on bio zastupnik u Gradskoj Skupštini od 2005. godine kada je mogao predlagati imenovanje ulica, ali nije poduzeo ništa po tom pitanju. Nama ne preostaje ništa drugo nego da zaključimo kako je ovo samo jeftini trik dobivanja političkih bodova kod boraca NOB-a, a to potvrđuje izjava jednog zastupnika SDP-a koji je nekoliko dana kasnije rekao kako treba naći reprezentativnu površinu, što znači da se naziv ulice neće vratiti, nego će se imenovati neka druga ulica. U tom slučaju traženje reprezentativne površine može trajati u nedogled. Usput spomenimo kako je i Deseti korpus

zagrebački do devedesetih imao svoju ulicu (u Novom Zagrebu), kao i sve jedinice u njegovom sastavu, a njih nitko nije spomenuo.

Ni ostali političari nisu se iskazali. Tatjana Holjevac, koja se prisutnima obratila pri otvaranju izložbe fotografija, najveći značaj korpusa vidi u tome što je u njegovim jedinicama bio ogroman broj Hrvata. Na tom tragu je bio i predsjednik Sabora Luka Bebić koji je govorio o “hrvatskom narodu koji se prvi dignuo protiv fašizma” i “hrvatskim” korpusima u NOB-u, a gradonačelnik grada Zagreba Milan Bandić je citirao “hrvatskog” generala. Izgleda kao da niti jedan politički govor ne može proći bez prebrojavanja krvnih zrnaca i liječenja kompleksa, nametnutog devedesetih, o učešću Hrvata u NOB-u. U ratu se borci nisu dijelili po nacionalnosti, a mi nećemo dopustiti da se dijele sada!

Neka je vječna slava svim borcima Desetog korpusa Zagrebačkog jer oni su naš ponos i naša dika.

The Clash - legendarni antifašistički bend

Glazba je oduvijek bila važan i neizostavan dio antifašističkog pokreta. Od samih početaka narod je komponirao i pjevao pjesme te su one bile važno oružje koje je hrabrilo, dizalo moral i čak strašilo neprijatelja. Kada danas slušamo pjesme iz npr. Španjolskog građanskog rata teško da bi nam i jedna knjiga mogla tako jednostavno i snažno dočarati tadašnje raspoloženje među ljudima ili opisati neke ključne momente. Neki događaji, parole ili sami junaci nastavili su živjeti kroz pjesme koje je narod pjevao, a mnoge od njih se i danas pjevaju u različitim prilikama. Tradicija glazbe i antifašizma nije prekinuta niti nakon što su pobijeđeni fašistički režimi za vrijeme Drugog svjetskog rata. Dapače, kohezija ideje, poruke i pjesme i dalje traje, a jedino što se mijenja je način izvođenja, odnosno žanr. Glazba ima i veliki odgojni značaj zbog toga što mladi ljudi slušajući ju počinju izgrađivati svoje stavove i mnogi se na taj način počinju politizirati. Koliki značaj može imati antifašistička angažirana glazba najbolje svjedoči situacija u Engleskoj 70-ih godina kada je kampanja Rock protiv rasizma (Rock Against Racism) smanjila utjecaj fašističkog Nacionalnog fronta, koji je populističkom desničarskom retorikom u trenutku velike kapitalističke krize privlačio pažnju na sebe, i mobilizirala ljude na čišćenje „smeća“ sa svojih ulica. Kroz temu antifašizam i glazba imamo namjeru obrađivati glazbenike koji su se istaknuli i kao borci i, svakako, kao glazbenici te svojim radom ispisali još jednu stranicu bogate antifašističke borbe. Naravno da ćemo pisati i o bendovima pred kojima tek predstoji dokazivanje i antifašistička borba. U ovom broju donosimo tekst o slavnom The Clashu, bendu koji zaslužuje da se o njima napiše i nekoliko tomova, a ovaj tekst svjedoči njihovoj veličini...

Nakon II. svjetskog rata, Veliku Britaniju obilježio je velik porast broja imigranata, ponajviše iz njenih bivših kolonija Azije i Kariba, koji su regrutirani kao radna snaga u procesima obnavljanja ratom oštećene ekonomije. Imigranti su, dovodeći i svoje obitelji, postupno formirali vlastite getoizirane zajednice u siromašnim, industrijskim područjima. 1960-ih dolazi do promjene politike prema doseljenicima - granice se zatvaraju, a imigracijske mjere postaju sve restriktivnije. No, te mjere prouzrokovale su nov problem: povećanje broja ilegalnih imigranata.

Strah domaćeg stanovništva od gubitka poslova zbog jeftinije radne snage dobro su iskoristile razne fašističke udruge poput tada najpoznatijeg Nacionalnog fronta, koje su pod krinkom zaštite domaćih radnika i nacionalnog ponosa potpirivale rasnu diskriminaciju i strah od "obojenih geta". Sedamdesete i osamdesete godine tako su donijele serije uličnih sukoba s imigrantima, među kojima su u slengu najpoznatiji tzv. 'Paki bashing' (doslovno premlaćivanje Pakistanaca), ali i razni sukobi na ulicama Bristola, Dewsburyja, Notting Hilla, Toxtetha, Brixtona itd.

U ovakvim okolnostima kao kontra-reakcija javljaju se razni antifašistički pokreti, a na glazbenoj sceni reggae, ska i punk izvođači koji su otvoreni dignuli glas protiv rasne diskriminacije i progovorili o socijalnim problemima svoga doba - ksenofobiji, uličnom

nasilju, policijskoj represiji, radničkim pravima, nehumanim uvjetima života i rada u getima i imigrantskim zajednicama, te osjećaju pasivnosti i alijenacije među mladima.

"Uvijek sam vjerovao u punk-rock, jer je to način da učiniš nešto za sebe. On govori: 'Prestani biti budala! Podigni glavu i vidi što se stvarno događa u politici, društvu i religiji, probaj vidjeti kroz dimne zavjese.'"

- Joe Strummer

Jedan od tih izvođača bio je i punk rock bend The Clash, osnovan 1976. u Londonu.

The Clash je bio prepoznatljiv po kombiniranju punk rocka sa reggae, dub, ska i rap žanrovima, te svom izrazitom antifašizmu i aktivizmu i odbacivanju nihilizma, tipičnog za većinu tadašnjih punk bendova. Svojim angažmanom u kampanjama protiv rasizma (Anti-Nazi League, Rock against Racism), protiv represije vlasti i stalnim pozivanjem na antifašizam i klasnu borbu dokazali su kako glazba može biti snažna društvena sila kojom se može izazivati postojeći sistem. Sam naziv benda predložio je član Paul Simonon kad je shvatio koliko se često riječ clash (eng. sukob) spominje u novinama.

Prvu postavu benda činili su Mick Jones

(gitara, vokal), Paul Simonon (bas), Keith Levene (gitara), Terry Chimes (bubnjevi) i Joe Strummer (gitara, vokal). Osim kasnijih promjena bubnjara (Harper, Headon, Howard) i trzavica na kraju karijere, osnovicu benda su do njegova konačnog raspada činili Mick Jones, Paul Simonon i Joe Strummer.

1977. Clash, sa samo nekoliko desetaka nastupa iza sebe (i to uglavnom uz druge bendove, među kojima i uz Sex Pistole i Buzzcockse), potpisuje 100 000 £ vrijedan ugovor s izdavačkom kućom CBS, te izdaju svoj prvi album The Clash i prvi singl White riot.

Pjesma White Riot nastala je nakon što su se Strummer i Simonon umiješali u nered na karnevalu u Notting Hillu 1976. Karneval obilježavaju svake godine karipski imigranti od 1958., kad je jedna žena brutalno napadnuta jer se udala za Jamajkanca. 1976. policajci su na karnevalu jednog sudionika optužili za džeparenje, a kad je grupa crnaca prišla u njegovu obranu, došlo je do sukoba u kojem je na kraju ozlijeđeno stotinu policajaca. Objašnjavajući poruku pjesme, članovi benda naglašavaju kako nije riječ o nikakvom rasizmu, već upravo suprotno, apeliraju na bijelačku mladež da se pobuni protiv represije i rasizma jednako kao što to crnci rade.

Na istom albumu je i pjesma I'm so Bored with the USA kao izraz protesta protiv američkog imperijalizma (tema američkog imperijalizma posebno je kasnije

obrađena i u pjesmi Washington bullets).

1978. The Clash nastupa u Victoria parku pred 80 000 ljudi na koncertu nazvanom "Rock protiv rasizma" koji je bio jedan od oblika borbe protiv Nacionalnog fronta. Ideja za osnivanje takve kampanje postojala je i prije, no zaživjela je nakon što je Eric Clapton

---

"Ljudi trebaju znati da smo protiv fašizma, protiv nasilja i protiv rasizma. Protiv neznanja."

"Svi ćemo morati naučiti živjeti zajedno i razviti veću toleranciju, te se riješiti naslijeđa koje su nam ostavili naši očevi u obliku mržnje između nacija."

---

održao svoj sramotni pijani govor u kojem je podržao ministra Enocha Powella i njegove ideje čišćenja Velike Britanije od imigranata. Clapton je i sam "upozorio" na opasnost od prenapućenja Velike Britanije, te pozvao na glasanje za Powella kako bi spriječili pretvaranje države u "crnačku koloniju". Možda je samo zaboravio od koga je posudio polovicu svoje glazbe.

The Clash je nastupio zajedno s Buzzcocksima, Steel Pulse, Sham 69 itd., a 2002. Mick Jones je svojim nastupom podupro ponovno rađanje kampanje pod imenom LoveMusic, Hate Racism.

"Svi ćemo morati naučiti živjeti zajedno i razviti veću toleranciju, te se riješiti naslijeđa koje su nam ostavili naši očevi u obliku mržnje između nacija."

Nakon albuma Give 'em enough rope, 1979. izdaju svoj treći album London Calling, koji donosi i njihov najveći hit, istoimenu pjesmu o apokaliptičnoj atmosferi u razdoblju hladnoratovske paranoje – opasnost od nuklearnog rata, masovna nezaposlenost, raširenost droge među mladima i rasni sukobi.

Spanish bombs je pjesma posvećena republikancima koji su se borili u Španjolskom građanskom ratu (jasno se spominju Costa Brava, pjesnik Federico Lorca, Civilna garda, crvena crnazastava itd.), a inspiracijazapjesmu

djelomično je došla i od ETA-e, ljevičarske baskijske paravojne organizacije osnovane 1959. od strane bivših pripadnika Baskijske nacionalističke stranke, koja je u poslijeratnoj Španjolskoj za vrijeme Franca bezuspješno pokušavala izboriti baskijsku neovisnost.

Guns of Brixton, također s albuma London Calling, je posveta neredima koji su se dogodili 11.4.1981. u Brixtonu (1985. dogodio se još jedan veći nered), a koji su uzrokovani visokom nezaposlenošću (pogotovo među nacionalnim manjinama), nehumanim životnim uvjetima i visokom stopom kriminala. Govorilo se kako "stanovnici Brixtona žive od ostataka kapitalističkog društva", a svakodnevni teror koji je nad njima vršila policija (tzv. "sus law" joj je omogućio zaustavljanje i provjeravanje bilo koga tko se činio sumnjiv) shvaćen je kao manifestacija institucionaliziranog rasizma. Nerede je konkretno potaknula pasivnost policije u slučaju mladog crnca koji je uboden nožem tijekom napada. Stanje sukoba je dodatno pogoršala izjava Margaret

Thatcher kako "ništa ne može opravdati ovaj događaj", te kako "novac ne može kupiti ni poštenje ni rasni mir", svaljujući tako krivnju s politike koja stanovnicima nije htjela omogućiti dostojanstven život na nepoštenje i lijenost, tj. samu prirodu imigranata.

Na četvrtom albumu izdanom 1980. najviše dolazi do izražaja politička opredijeljenost benda, što je uočljivo i u samom imenu albuma – Sandinista!, u čast nikaragvanskim ljevičarskim gerilcima Sandinistima.

Većina pjesama s al-

buma daje osvrt na "problem" imigranata (Something about England), probleme nasilja u getima i među mladima koji se više okreću oružju i jedni protiv drugih (Somebody got murdered, Kingston advice, One more time), problem ekonomske nejednakosti između bogate manjine i sve siromašnije većine (The Equaliser), te problem licemjerja Sjedinjenih Američkih Država koje pod krinkom zaštite ljudskih prava i zaustavljanja komunizma narušavaju pravo drugih naroda na samoodređenje i pomažu "svoje" diktatore, s naglaskom na Latinsku Ameriku (Washington bullets).

1982. izbacuju album Combat rock s kojeg se može izdvojiti pjesma Know your rights koja ironično govori o "pravu na život, osim ako te ne ubije policajac", "pravu na hranu i novac, ali i maltretiranje i ponižavanje od strane policije i vlasti", te "pravu na govor dokle god nisi toliko glup da ga iskoristiš".

1985. bend je već u raspadu i izdaju svoj zadnji album Cut the crap nakon

kojeg Mick Jones i bubnar Topper Headon napuštaju bend. Strummer, Jones i Simonon se posvećuju samostalnim projektima i surađuju s drugim bendovima.

2002. Joe Strummer preminuo je od urođene srčane mane u pedesetoj godini života. Njegovom smrću prekinuta je svaka moguća ideja o ponovnom ujedinjenju benda.

Ostatak benda danas radi na novim projektima – Mick Jones nastupa sa svojim bendom Carbon Silicon, a Paul Simonon posvetio se slikanju.

Ipak, glazba The Clasha je ostala, kao što su nažalost ostali i problemi nasilja i siromaštva, te potreba za stalnim podsjećanjem na važnost ideja antifašizma danas kad se odnos prema imigrantima i općenito ljudima druge vjere, rase ili kulture nije promjenio u ovih 30 godina.

---

*"And I keep on fighting for the things I want
Though I know that when you're dead you can't
But I'd rather be a free man in my grave
Than living as a puppet or a slave"*

- Joe Strummer

Bijeli Anđeli / White Angels

Nogometni stadioni su mjesta koja privlače veliki i različiti broj ljudi, čine živo tkivo društva, a nerijetko se kaže da su i preslika društva. Oni nisu mjesta samo za zabavu koja su izolirana od stvarnog života gdje ljudi zaboravljaju svoje probleme. Društveni problemi itekako dolaze do izražaja na stadionu i ne baviti se politikom, ne zauzeti stav značilo bi dopustiti da se manipulira tobom, svjesno zatvarati oči pred problemima. Značaj antifašizma na stadionu je velik i ne bez razloga prepoznat od mnogih grupa. Jasan antifašistički stav skupine znači zabranu pristupa mnogim desničarima koji svojom populističkom demagogijom na takvim mjestima žele pridobiti nove pristaše, znači imati aktivan stav i ne dopustiti da se s tobom manipulira, znači odgajati mlade ljude u tom smjeru i eliminirati na vrijeme svaku klicu fašizma koja na stadionu nalazi plodno tlo. Bijeli anđeli su u ovom trenutku jedinstvena pojava takvog tipa među hrvatskim navijačkim skupinama i predstavljaju zanimljiv potencijal da prerastu u npr. hrvatski St. Pauli. Za tako nešto se trebaju mnoge stvari poklopiti i nije nešto što se može očekivati sutra, ali to ne znači da im ne treba davati pažnju i podršku. Našu već imaju...

Nikada u središtu pozornosti, uvijek gledan sa simpatijama od strane mnogih, ali od većine nikada fanatično praćen. U lokalnim

jetskog rada za godinu osnutka kluba se može uzeti 1946. kada nastaje Fiskulturno društvo Zagreb spajanjem četiriju nogometnih

ijeme bivše Jugoslavije NK Zagreb nije imao većih uspjeha i uglavnom je igrao u drugoj ligi, ali je imao i dosta „izleta“ u prvu ligu. No

to ne znači da klub nije bio itekako popularan pogotovo 60-ih i 70-ih kada je i napravljen rekord po broju posjetitelja na Maksimiru. Prilikom kvalifikacija za prvu ligu 1973. na utakmici protiv Osijeka okupilo se 65 000 ljudi, a neke procjene govore i o 72 000. Popularnost počinje pada 80-ih godina, a taj proces se nastavio i nakon 90-ih kada klubovi postaju dodatno sredstvo zarade tajkunima te na taj način itekako

razmjerima gledan kao manji brat, a u nacionalnim kao simpatičan protivnik. Čak i prilikom postizanja najvećeg uspjeha u svojem postojanju, osvajanja prvenstva 2002., nije uspio privući zasluženu pažnju na sebe, već je i to poslužilo da se priča o „velikima.“ Pričao o nogometnom klubu Zagreb i ljudima koji ga prate seže na početke 20. stoljeća. Iako je dosta teško i dalje utvrditi same početke kluba i tradiciju koju preuzima nakon Drugog sv-

klubova: Amatera, Grafičara, Slobode i Tekstilca. Službena povijest klub kaže da je klub osnovan 1903. što je dosta nategnuta verzija jer PNIŠK (Prvi i nogometni športski klub) koji je tada osnovan prestaje postojati nakon šest godina i nakon toga nema nikakvog kontinuiteta. Bilo kako bilo, nakon nekoliko sezona provedenih natječući se po različitim ligama, 1951. se spaja s NK Borcem i nastaje NK Zagreb koji igra prvu saveznu ligu. Za vr-

pridonose tjeranju ljudi sa stadiona. Interes na tragu onoga koji je vladao u bivšoj Jugoslaviji nije uspio podići niti već spomenuti najveći uspjeh kluba u sezoni 2001. / 02. kada se NK Zagreb po prvi put u svojoj povijesti okitio naslovom državnog prvaka.

Kako smo naveli, NK Zagreb je oduvijek imao publiku koja ga je vjerno pratila, a korak naprijed je trebalo biti organizirano navijanje. S organizacijom navijačke skupine se krenulo

samim krajem 80-ih godina kada se može reći da su osnovani Bijeli anđeli (White Angles). Točan datum začetka ideje nam je u ovom trenutku nepoznat, iako se zna da su Bijeli anđeli kao udruga navijača registrirani 1991. Razlog nepoznavanja samih početaka leži u prekinu-

pripadnika Bijelih anđela na gostovanjima i 300 na domaćim utakmicama. Rade se prve veće koreografije, često se pale baklje, izrađuju se male i velike zastave, prave se i mnogi trans-parenti, smišljaju pjesme, redovito se ide na gostovanja te se kao posljedica svega toga po-

scenu u Hrvatskoj. Također valja napomenuti i odličnu atmosferu koju su napravili za vrijeme Dvoranskog prvenstva i bili jedna od rijetko pozitivnih stvari u tom natjecanju.

Za daljnji razvoj grupe od velikog značenja je bila skupština 2009. kada se mi-

tom radu, odnosno organiziranom navijanju negdje u sezoni 1996. / 97. kada se prva ekipa definitivno povlači sa stadiona i nastavlja ga

samo sporadično posjećivati.

Nakon rupe koja je tada uslijedila i trajala negdje do 1999. kreće druga faza koja čini temelje današnjeg izgleda Bijelih anđela koji su itekako zanimljivi. Kako se kroz povijest gradski susret nije uzdigao do razine da bismo ga mogli nazvati pravim derbijem tako se dosta navijača NK Zagreba izjašnjavalo i kao navijačima Dinama te je Kranjčevićeva (stadion NK Zagreba) bila često posjećivana od navijača Dinama prilikom raznih utakmica, a ponajviše s Hajdukom. Prva važna stvar koja se

tada napravila je postavljanje jasnih granica između navijača tih dvaju klubova. Gostovanja se organiziraju samo od navijača NK Zagreba, iščekavaju navijači Dinama s dijelom gdje su Bijeli anđeli, a tribina je obojana u samo jednu boju, naravno, bijelu. Prilikom osvajanja titule nije bilo teško vidjeti i po 100

prvi put i nenogometna javnost upoznaje s Bijelim anđelima. Nakon toga s postupnim padom rezultata i dolaskom mafijaša Dražena

jenja dotadašnji statut. Novim statutom se određuje aktivizam kao jedna od djelatnosti, a grupa dobiva sve prepoznatljiviji karakter

i sve više dolazi do izražaja antifašističko opredjeljenje. Osim što je grupa sudjelovala na Marševima solidarnosti, svoje antifašističke stavove su pokazali i s nekoliko inicijativa i koreografija od kojih je ona protiv homofobije u nogometu došla posebno do izražaja i poljuljala konzervativnu navijačku scenu. Uspostavljeni su i kontakti s FARE-om, organizirane su

Medića na čelo kluba rapidno pada broj ljudi koji posjećuju utakmice. Bijeli anđeli su u tom periodu izgradili imidž miroljubljive navijačke skupine koja vrlo rado organizira malonogometne utakmice s drugim navijačkim skupinama, a svojom navijačkom filozofijom unose nešto novo na navijačku

javne tribine, sudjelovalo se na Mondialima Antiracistima, a stvorena su i mnoga neformalna prijateljstva s antifašističkim grupama diljem Europe. Da ne bi sve ostalo i bez dobre zezancije, krenulo se jednom godišnje u organizaciju koncerta pod imenom Noć Anđela (Night Of the Angels).

AFANS - Antifašistička akcija Novog Sada

Bez zanimanja za situaciju u svijetu, bez suradnje s drugima bilo bi nemoguće razumjeti procese i događaje u Hrvatskoj, a bez toga bilo bi nemoguće djelovati. Intervjuima imamo namjeru skupiti zanimljive i relevantne podatke koji će nam pomoći da razumijemo što se događa oko nas. Također, oni će nam pomoći da učvrstimo suradnju s drugim antifašistima i da se još bolje upoznamo i povežemo. Za prvi broj Nepokorenog grada napravili smo intervju s našim prijateljima, drugovima i suborcima iz Novog Sada. U opsežnom intervjuu su nam se predstavili i dali ključne informacije o svojoj organizaciji, analizirali su situaciju u Srbiji, dali svoje viđenje EU-a i NATO-a itd. Bez lažne pristojnosti možemo reći da su jedna od najboljih antifa grupa na Balkanu, a i šire. Drugovima još jedanput želimo sve najbolje za deseti rođendan. Pa, počnimo s intervjuom:

1. Možete li se za početak predstaviti čitateljima Nepokorenog grada i reći nekoliko osnovnih stvari o vašoj organizaciji?

Antifašistička akcija Novog Sada postoji od 2001. godine. Za početak našeg delovanja uzimamo prvi antifa koncert 9. 11. 2001. godine, na kom smo uz učešće lokalnih punk i oi bendova obeležili Svetski dan borbe protiv fašizma. Pre nas je borba protiv fašizma i fašističkih grupa u Novom Sadu bila prilično neartikulirana i svodila se na pojedinačne slučajeve antifašističkog otpora i ulično nasilje. Još sredinom devedesetih godina, negde 1995., '96.

nastala je oštra podjela u lokalnom skinhead pokretu na fašiste i antifašiste i bilo je puno primera ekstremnog nasilja između ove dve grupe. Može se reći da smo mi prva grupa koja se na artikulirani način suprotstavlja brojnim pojavama fašizma u društvu i koja se trudi da oko istog cilja okupi najrazličitije grupe antifašista u Novom Sadu.

Mi smo neformalna organizacija koja nije registrovana. Brojni su razlozi zbog kojih je to tako, a kao najveći razlog ističemo našu želju da delujemo izvan granica postojećeg državnog sistema. Moglo bi se reći da je

AFANS grupa militantnih antifašista, organizovna da se suprotstavlja fašističkim idejama, grupama i pojedincima gde god i kad god se oni pojave u javnosti. Nemamo formalno članstvo. Ne postoje nikakve članske karte niti hijerarhija organizacije. Delujemo na polju edukacije, informisanja javnosti,

organizacije i pojedince koji se u bilo kom segmentu svog delovanja pozivaju na ideologije upoređivanje rase, nacije, vere, pola, seksualne orijentacije. Imamo dva fronta delovanja. Jedan otvoren za javnost koji se fokusira na edukaciju, obaveštavanje i društvenu akciju i drugi koji nije javnog karaktera.

Ne tražimo po svaku cenu masovno članstvo i uglavnom nemamo „otvorene“ sastanke.

AFANS na demonstracijama 2007. godine

praćenja aktivnosti fašista, ali ne bežimo ni od direktnog sukoba sa njima. Ne favorizujemo i ne idealizujemo nasilje, ali smo svesni da bez nasilnih metoda nema efikasne borbe protiv nasilne ideologije kao što je fašizam. Ne saradujemo sa političkim partijama i državnim organima (policijom). Verujemo u sposobnost samog društva da se organizuje, osudi i sprečava fašizam. Nemamo vođe i funkcionere. Sve odluke donose se direktno-demokratski iskazivanjem volje aktivista na sastancima. Smatramo fašističkim SVE or-

2. Koje akcije biste izdvojili kao najvažnije u vašem postojanju? Ako se ne varamo prosvjed „Stop fašizmu“ 2007. godine u Novom Sadu je bio jedan od najmasovnijih prosvjeda antifašističkog karaktera na prostoru bivše Jugoslavije nakon 90-ih. Možete li nas podsjetiti kako je to izgledalo?

Svakako najvažniji je bio antifašistički protest protiv najavljenog marša neonacista iz organizacija Krv i Čast i Nacionalni stoj održan 7. 10. 2007. Na tom protestu koji smo mi inicirali i velikim delom organizovali skupilo se više od 4000 ljudi i fašistima se jasno stavilo do znanja da njihove akcije neće proći u Novom Sadu. To je bila zaista široka

akcija u kojoj je učestvovalo mnogo ljudi. Najvažnije je što smo dokazali da smo sposobni za koordinaciju tako velikih stvari kao što je organizacija protesta. U najkraćim crtama policija je navodno zabranila skup neonacista i zaista ih na mestu na kome je trebalo da bude skup nije bilo. Ipak, policija je dozvolila neonacistima da se okupe u obližnjoj pivnici (zvuči poznato zar ne?). I kada je masa učesnika protesta prolazila pored pivnice nacisti su zaštićeni kordonom policije počeli da pevaju i viču uvredljive slogane, a malo zatim i da gađaju antifašističku kolonu. Naravno nismo im ostali dužni i nagrnuti smo na ogradu pokušavajući da probijemo kordon. Policija je posle desetak minuta borbe procenila da je bolje da spasi svoje drugare i pohapsila je neonaciste kojih je bilo oko 40 u toj pivnici. Protiv dvojice je podignuta optužnica za raspirivanje rasne nacionalne i verske mržnje ali suđenje još nije počelo.

Učestvovali smo i na protestu 2008 u Beogradu, ali je situacija tamo bila znatno drugačija. U Beogradu je policija štitila antifašiste a u Novom Sadu su nacisti bili u velikoj manjini. Istakli bismo još naravno i našu akciju povodom 9. 11 što je svetski dan borbe protiv fašizma, rasizma i antisemitizma. Tad organizujemo uglavnom koncerte, ali i tribine, debate i projekcije filmova. Moglo bi se reći da je ta akcija koju radimo uspešno već 10 godina ono po čemu nas sugrađani prepoznaju i sa čim nas povezuju. Kad se u Novom Sadu kaže 9. novembar misli se na antifašističku akciju. Naravno to ni izdaleka nije sve što radimo imamo veoma razvijenu edukativnu i propagandnu delatnost. Sve vrste propagande nalepnice majice bedževi plakati kao i edukativni materijal, a od skora i knjige. Preveli smo knjigu Nema povlačenja i štampali je u nekoliko stotina primeraka. Knjiga je bukvalno razgrabljena i uspešno je distribuirana širom bivše Jugoslavije. Sada predvodimo novu knjigu koja će izaći krajem leta.

3. Čitatelji naše web stranice su mogli pročitati kako je izgledala proslava 10. godišnjica vaše organizacije. Možete li nam ukratko opisati kako je to izgledalo i jeste li zadovoljni sve u svemu?

Bilo je zaista naporno sve to organizovati i složiti trebalo nam je puno energije, rada i vremena, ali smo na kraju uspeali. Ideja nam je bila da povodom desetogodišnjice našeg rada pokušamo da okupimo sve ljude i predstavnike svih organizacija sa kojima smo saradivali protekle decenije i da napravimo zajedničku akciju, ali i da građanima Novog Sada približimo rad tih organizacija. Bili su prisutni antifašisti iz ostalih gradova u Srbiji, iz Češke, nekoliko organizacija iz Nemačke, Italije, Bosne i Hercegovine i naravno iz Hrvatske. Mi mislimo da smo uspeali da napredujemo bar za korak u organizacijskom ali i propagandno političkom smislu i da privučemo zaista mnogo ljudi na te događaje. Sa te strane smatramo akciju uspešnom. Bilo je dakako i propusta. S obzirom da oni nisu bili veliki i nadamo se da ćemo ove godine još bolje organizovati taj događaj.

4. Kako je to sve izgledalo na početku, a kako danas? Koji su vaši planovi za budućnost?

Svaki početak bilo kakve organizacije je težak. To je bio slučaj i kod AFANS-a. Počeli smo da se organizujemo kao pojedinci pripadnici određenih subkultura koji su želeli da se suprotstave

narastajućem fašizmu. Bilo je puno nespo razuma neorganizovanosti uspona i padova. Međutim iz svake greške smo učili trudili smo se da primenimo ono što već funkcioniše u drugim državama i da taj način rada pril-

godimo senzibilitetu i uslovima društva u Srbiji. Jer nešto što savršeno funkcioniše u Nemačkoj ili Češkoj mora se prilagoditi da bi funkcionisalo i u Srbiji. Ono što nas je ključno razlikovalo i još uvek nas razlikuje od ostalih sličnih organizacija u Srbiji jeste što se nismo svađali oko nebitnih stvari. Smatramo da bilo koja vrsta sektašenja i traženja „dlake u jajetu“ škodi organizaciji i ne dopušta efikasan rad. Zato smo se još na samom početku dogovorili oko principa na kojima će stajati i funkcionisati organizacija i nismo od njih odstupali. Smatrali smo da nas ujedinjuje borba protiv zajedničkog neprijatelja, a da ideološke razlike kojih naravno ima možemo rešiti direktno demokratskom procedurom. Do sad se takav način rada pokazao kao dobar, uspešan i efikasan i nećemo od njega odustati.

Iz godine u godinu smo jačali i rasli iz akcije u akciju skupljali iskustvo, danas smo najorganizovanija i najbrojnija antifašistička organizacija u Srbiji. Što govori i o stanju antifašističke svesti i akcije u srpskom

društvu, jer mi se ne smatramo velikom organizacijom. U Novom Sadu je već više od 30 godina punk i skinhead subkultura najdominantnija i može se reći da smo uspeli tu scenu da očistimo od nacista, a to nam je bio i glavni cilj i motiv kad smo sve ovo počinjali.

Naravno, postoji još uvek i "bonehead" scena u gradu, ali ono što je najbitnije, znaju gde im je mesto i već godinama ni ne pokušavaju da dođu na punk/oi koncerte i događaje.

Levica i antifašizam u Srbiji su na veoma niskim granama danas. Biti levičar u Srbiji znači biti na potpunoj socijalnoj i političkoj margini i imati takva uverenja znači imati društveno nepoželjna uverenja. Novi Sad jeste izuzetak u Srbiji, u tom smislu da se antifa aktivisti ne maltretiraju fizički na ulici, ali to je pre posledica statusa za koji smo se sami izborili akcijama na ulici, nego činjenice da je Novi Sad jako liberalan grad. Planovi su nam optimalni ne zanosimo se velikim stvarima. Pokušaćemo da proširimo našu infrastrukturu na što više mesta u Vojvodini, i učvrstiti organizaciju u Novom Sadu. Planiramo takođe da proširimo propagandno izdavačku delatnost i da bolje organizujemo distribuciju. Edukacija nam je ipak na prvom mestu osposobiti i osnažiti mlade ljude za idejni, politički i svaki drugi sukob sa fašizmom. To bi otprilike bile glavne smernice za dalji rad.

5. Kolika je važnost antifašizma danas po vašem mišljenju?

Danas je antifašizam potreban kao što je bio potreban i pre sedamdeset godina. Opasna je zabluda da je sa fašizmom završeno kada su Italija i Nemačka doživele vojni poraz u Drugom svetskom ratu, i da fašizmom treba

da se bave samo istoričari. Oni koji stvaraju takvu pogrešnu sliku žele da antifašizam predstavljaju kao političko-ideološki program koji je istorijski prevaziđen. Međutim, fašističke ideje su se povampirile u okolnostima ekspanzije nacionalizma i rata, a organizovani fašizam u današnje vreme poprima nove forme. Istorija antifašističkog otpora u jugoslovenskim zemljama obuhvata neke od najznačajnijih momenata borbe za socijalnu emancipaciju, demokratsko organizovanje društva i afirmaciju ljudske slobode. Stoga je zauzimanje otvorene antifašističke pozici-

je u odnosu na fašističke pojave uslov bez koga nema perspektive vođenja demokratske i progresivne politike. Danas se borba protiv fašizma može i mora voditi na svim poljima: protiv fašističkog smeća po ulicama, protiv šovinističkih političara koji truju javnost krijući se iza liberalnih fraza i protiv ekonomskih i kulturnih struktura koje sve to reprodukuju. antifašizam mora biti politički stav najširih slojeva društva, različitih ljudi, čak i kada sami nisu direktno ugroženi. Antifašizam je univerzalna moralna dužnost i neodvojivi deo napora za ostvarivanje istinske demokratije i društvene jednakosti.

6. Da li ste sudjelovali na gay paradi u Beogradu

Kao organizacija ne. Kao pojedinci da. Smatrali smo da je vladajuća klasa u Srbiji izrežirala gay paradu kako njoj odgovara i nismo želeli da u tome organizovano učestvujemo. Naravno bilo je ljudi iz naše organizacije koji su to ispratili jer ipak nismo mogli da ne podržimo ljude koji su diskriminirani i traže svoja prava, ali nismo želeli da učestvujemo u političkoj igri koju je namestila vladajuća klasa.

7. Kako komentirate brojnost i spremnost fašista da se sukobe s policijom? Gledajući snimke stječe se dojam da

su bili jako dobro organizirani i da napadi nisu bili stihijski

Klerofašističke organizacije u Srbiji imaju izuzetno dobre kontakte sa sličnim organizacijama u Rusiji. Mislim da je time dosta rečeno oko organizacije anti gay demonstracija u oktobru prošle godine.

8. Kako se boriti protiv sve snažnijeg fašističkog pokreta?

Na to pitanje ne postoji jednostavan odgovor. Pre svega boljom organizacijom, propagandom i edukacijom. Naše iskustvo govori da je moguće pobediti fašiste i da je

iako smo finansijski inferiorniji, jer nas ne finansiraju država partije i crkva, ako znamo šta želimo da postignemo moguće kreirati lokalnu zajednicu koja će dominantno biti antifašistička. Treba krenuti od osnovnih stvari ulice kvarta drugara ne praviti megalomanske planove već one koji su realno ostvarivi. Znači edukacija aktivizam akcija... Konstantno raditi to je jedini recept.

9. Koliko je ekonomska kriza utjecala na osnaživanje fašističkog pokreta u Srbiji? U zemljama zavisne ekonomije kakva je i Srbija ljudi sa svakim izborima pokazuju da sve manje povjerenja imaju u profesionalne političare.

U takvim okolnostima ljudi mogu u nedostatku prave alternative sistemu „spas“ vidjeti u populistički tendencijama i „antisistemskim“ pokretima. Da li je to primjetno u Srbiji?

Na žalost ekonomska kriza samo je ubrzala proces ekstremizacije pre svega socijalno najugroženijih slojeva u koje posebno spadaju mladi. Ono što je specifično za Srbiju, kao i za ostale zemlje jugoistočne Evrope jeste da taj anti institucionalni pokret nije vezan za levicu koje gotovo da i nema, već isključivo za sve ekstremniju desnicu. Ekstremna desnica se u Srbiji prikazuje kao antisistemski pokret što naravno nije istina, ali to odgovara kako vođama i ideolozima fašističkih pokreta, tako i vladajućoj političkoj klasi koja je zaista blagonaklona prema tim pokretima. Razlog je jasan više im odgovara da imaju takve neprijatelje koje mogu da kontrolišu i koji suštinski nisu protiv kapitalističkog sistema, nego jake levičarske organizacije koje se jedine aktivno bore protiv kapitalizma. Posebno mladi su podložni ovim uticajima, a s obzirom da su sistemski navođeni u desno tokom prethodnih 20 godina (kroz obrazovni sistem, preko crkve, medija i mainstream kulture), nije čudo što je Srbija postala raj za neonaciste i klerofašiste. Po našoj računici postoje čak 143 ekstremističke organizacije u Srbiji, odnosno one u čijim programima se prepoznaju fašističke, klerikalne i neonacističke ideje. Naravno, one postoje samo na papiru odnosno u virtuelnom svetu. U stvarnosti nema ih više od 6, ali imaju zaista znatnu

podršku među omladinskom populacijom.

10. Proces povijesnog revizionizma je došao kao logična posljedica tranzicije. Izgleda da je najviše maha uzeo upravo u Srbiji gdje su četnici izjednačeni s partizanima. Kako to komentirate i što to znači za budućnost Srbije, kakve posljedice iz toga proizlaze? Niti u Hrvatskoj nismo imuni na rehabilitaciju fašističkih sluga iz Drugog svjetskog rata i konstantnu diskreditaciju NOB-a. Kako se jedna antifašistička grupa može boriti protiv toga, kakva su vaša iskustva?

Nasuprot potrebi da se aktualizuje borba protiv fašizma, vladajuća politika u Srbiji nastoji da sistematski izbriše domaću antifašističku istoriju. U ime odbrane šačice kolaboracionista, danas se iz istorije brišu hiljade mladih partizanskih boraca koji su tokom Drugog svjetskog rata, kao i ceo civilizovani svet, kolaboraciju sa fašizmom doživljavali kao zločin. Na službenom nivou se antifašizam relativizuje putem novih udžbenika istorije i rehabilitacije četnika i drugih pomagača fašističkog okupatora. Zbog antikomunističke politike „nacionalnog pomirenja“ nastoji se da se iz srpske istorije isključi njen najbolji deo – antifašistička borba. Jedan od osnovnih stubova našeg delovanja jeste borba protiv istorijskog revizionizma. U protekloj deceniji organizovali smo nekoliko seminara i radionica o toj temi povezali se sa organizacijama antifašističkih bo-

raca iz NOB-a i izdali nekoliko knjiga brošura i publikacija. Trudimo se da umanjimo pogubne posledice ovog procesa po društvo u Srbiji i da oformimo grupu ljudi koja će se teorijski i aktivistički suprotsaviti državnom

i desničarskom prekomponovanju istorije sećanja. Problem jeste što posledice ovog procesa već osećamo jer je kao što smo pomenuli omladinska populacije već većinski prihvatila te laži i o četnicima kao antifašistima i partizanima kao zločincima. Dugoročno gledano, to je pogubno za društvo koje će lakše prihvatiti ekstremno desničarske ideje, i za narod jer će zaboraviti ono na čega bi trebalo da bude najponosniji u svojoj istoriji.

11. Bliži se ulazak Srbije u NATO. Taj čin mi smo u Hrvatskoj vidjeli kao potvrdu toga da priče o antifašizmu kao temelju Hrvatske državnosti ne stoje. Ubijanje, okupacija i brutalno izrabljivanje ljudskih i prirodnih resursa u zemljama koje se nađu na listi NATO-vih želja ne mogu imati ništa zajedničko s antifašizmom. Kakvo je vaše mišljenje o tome i hoćete li što raditi po tome pitanju?

Čini se da ste sve već rekli u vašem pitanju. U Srbiji je situacija sa ulaskom u NATO prilično specifična zbog bombardovanja 1999 i mislimo da vladajuća klasa na tome neće insistirati bar još neko vreme dok ne prođe dovoljno godina da se to može neprimetno zataškati. Čak i onda se naravno neće spro-

od fašizacije i raspada zajednice posebno u svetlu ekonomske krize je prilično prisutna. Neoliberalni koncept EU je doživeo istorijski poraz. Šta će se dešavati u budućnosti sa Evropskom Unijom ostaje da se vidi, ali je ovo definitivno vreme kad se odlučuje da li će se ona raspasti u fašizirajućem kapitalizmu ili

var je interakcija i razmena kao i kreiranje i sprovođenje zajedničkih akcija koje su neophodne u globalizovanom društvu da bi bile efikasne. Saradujemo sa desetak organizacija iz Nemačke, Češke, Slovačke, Italije, Španije, Grčke... Imali smo i nekoliko kontakata sa ruskim antifašistima i saznali koliko je teška situ-

acija tamo. Naravno ono što je nama najbitnije saradnja sa antifašističkim organizacijama iz regiona. Saradnja sa antifašističkim organizacijama iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine je uspostavljena u poslednje dve godine i dosta dobro funkcioniše. Ostaje nam da je proširimo na ostale države nastale raspadom bivše Jugoslavije i zajedno napravimo mrežu antifašističkih organizacija koja će se uspešno boriti protiv svih fašističkih pojava u tim državama. Zbog toga je bitno u svakom trenutku iskazivati solidarnost i pružiti svaku vrstu pomoći svim drugovima i drugaricama kad god da im je potrebna.

14. Kakva je situacija u Srbiji s antifašističkim organizacijama?

U Srbiji je situacija posebno teška, pošto su antifašisti uglavnom u manjini sem u par gradova gde su uspeli

voditi referendum o ulasku Srbije u NATO već će to odlučiti ministri i Vlada. Podrazumeva se da ćemo se tome suprotstaviti, ali smatramo da to još uvek nije na dnevnom redu.

12. Kakav je vaš stav o Europskoj uniji? Vidite li ju kao rasističku ili kao antifašističku?

To je prilično kompleksno pitanje kao i sam koncept EU. Evropska Unija tvrdi za sebe da je stvorena na temeljima antifašizma i pobjede antihitlerovske koalicije u Drugom svetskom ratu. Sa gledišta istorijske nauke to jeste istina, ali u praksi se to malo ili nikako pokazuje. Pre svega, odnos prema ilegalnim imigrantima najbolje pokazuje karakter te zajednice. Porast fašističkih ideja i uspeh profašističkih partija na izborima u pojedinim zemljama EU kao i u izborima za Evropski parlament govori nam o tome koliko je društvo unutar te zajednice duboko podeljeno. Nemogućnost i nedovoljna volja za zabranu delovanja tih partija. Opasnost

će nastaviti da postoji na drugim osnovama...

13. Koliko je važna internacionalna suradnja među antifašističkim grupama? S kim vi surađujete?

Mislimo da je saradnja presudan politički faktor za svaku antifašističku organizaciju bez saradnje nema uspešne organizacije, nema uspešnih akcija i organizacija koja je upućena isključivo na sebe na kraju postaje autarhična i raspada se. Zato smo mi od samih početaka težili da saradujemo sa što više antifašističkih i progresivnih organizacija kako bi učili iz njihovih iskustava i pokušali da na naše društvo primenimo ono što kod njih funkcioniše. Druga st-

da se organizuju i gde su dominantni (Novi Sad i Zrenjanin). Organizacije postoje još u Beogradu, kao i u Kragujevcu i Nišu, ali tamo je zaista teška situacija i antifašisti su pod konstantnom represijom države i fašističkih organizacija. Trudimo se da im pomognemo na sve načine i smatramo da je ključno osvojiti velike gradove odnosno tamo postaviti infrastrukturu i izgraditi organizacije. To se upravo dešava i nadamo se da ćemo uspeti da pomognemo drugoivima da prevaziđu svoje probleme. Takođe prioritet su organizacije u gradovima na severu Vojvodine (Subotica, Kanjiža, Kikinda) koji su zbog blizine mađarske granice izloženi konstantnim upadima i rovanju mađarskih fašista. Oni su izuzetno dobro organizovani i trudimo se da tamo pomognemo organizacije koje su u stvaranju i nadamo se da će im uspešno parirati.

15. Kakva je situacija danas u Novom Sadu? Da li su fašističke grupe snažnije nego u ostalim delovima Srbije i imate li mnogo problema s njima? Koliko je važna antifašistička akcija za vaš grad?

Danas je situacija svakako bolja nego pre 5 godina, ali nikako nije zadovoljavajuća. Neonacističke grupe poput Krv i Čast i Nacionalni Stroj pa čak i Obraz gotovo da i ne postoje jer su ugašene našim akcijama ali i represijom policije. Ono što je međutim velik problem i postaje iz dana u dan sve vidljiviji su klerikalna i profašistička omladinske organizacija SNP naši 1389. Postoji gomila mladih ljudi koji podržavaju tu ekstremno desničarsku omladinsku organizaciju. Ona regrutuje širok spektar mladih ljudi sa različitim socijalnim poreklom, od fudbalskih navijača do studenata univerziteta. Oni su svakako najveća pretnja danas na polju omladinskih fašističkih pokreta u Srbiji. Deluju polulegalno sa izrazitim fokusom na ulične akcije koje kod državnih organa prolaze jer su vezane za državnu „patriotsku“ politiku preme Kosovu i obeležavanje nekih nacionalnih praznika. Policija uglavnom blagonaklono gleda na ove akcije i čak obezbeđuje njihove skupove. Očigledno je da je ovakav način delovanja „uvezen“ iz Rusije gde se pokazao kao efikasan i trenutno su čini nam se većinu snaga fokusirali na Vojvodinu posebno na Novi Sad i Zrenjanin jer tu su jedino poraženi. Da nema antifašističke akcije Novog Sada

verujemo da bi situacija za mnoge pripadnike marginalizovanih grupa bila znatno teža nego što je sada. Ono što smo mi uspeali je da i običnim građanima dokažemo da fašizam u Srbiji i u Novom Sadu postoji i da se protiv njega treba boriti, kao i da postignemo da se oni aktivno uključe u tu borbu. Smatramo

saradnji nismo imali nikakvih problema i nesporazuma ali smatramo da bi ona morala biti mnogo intenzivnija. Očekujemo da formirate mrežu antifašističkih organizacija u Hrvatskoj baš kao što mi to radimo u Srbiji i radujemo se zajedničkim akcijama. Nadamo se da ćemo postati noćna mora za fašiste!!!

to podizanje nivoa svesti najbitnijim svojim dostignućem koje smo uradili za naš grad.

16. Recite nam vaše mišljenje o našoj organizaciji, da li ste zadovoljni dosadašnjom suradnjom i imate li kakva očekivanja u budućnosti?

Veoma poštujemo vašu organizaciju i smatramo da je dosta uradila u poslednjih par godina na popularisanju antifašističke ideje i borbi protiv svih oblika fašizma i diskriminacije. Mislimo da ste uspeali da nađete odgovarajući način funkcionisanja koji je prilično efikasan i naravno podržavam vas u svemu što radite. U dosadašnjoj

17. I za kraj imate li kakvu poruku za čitatelje našeg časopisa Nepokoreni grad?

Budite aktivni, radite svaki dan na edukaciji vama bliskih ljudi razbijajte fašizam svuda i na svakom mestu **SVIMSREDSTVIMA!**

Antifa Zagreb - deset godina borbe protiv fašizma

Približava nam se deseta obljetnica osnivanja udruge, pa smo odlučili predstaviti njenu povijest, osvrnuti se na što smo sve radili, koje smo greške na prijašnjem putu radili i ispravljali, te na koja smo postignuća posebno ponosni.

Na osnivačkoj skupštini 30. listopada 2001. godine, osnovana je Udruga mla-

u Španjolskom građanskom ratu. Nakon toga organizirali smo prvi samostalni prosvjed u

veljači 2008.

godine protiv desničara koji su pod izlikom preimenovanja Trga maršala Tita htjeli diskreditirati NOB i rehabilitirati snage poražene u Drugom svjetskom ratu. S njima smo se još

jednom zamerali, a onda smo konačno shvatili da nam ti debili samo oduzimaju vrijeme i da je njihov cilj jedino medijska pažnja koju su, našim odustajanjem, brzo izgubili.

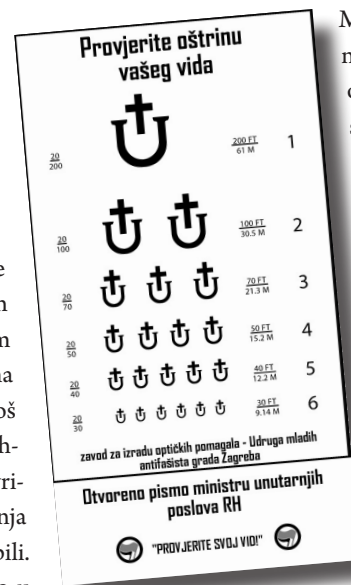
Prvi važniji prosvjed organizirali smo u travnju iste godine, prilikom posjete američkog predsjednika Busha, protiv američke vanjske politike i ulaska Hrvatske u NATO pakt.

Ljeto je počelo Thompsonovim koncertom, a gotovo cijela naša aktivnost oko toga svela se na naivno traženje otkazivanja koncerta, no gradska vlast, koja je bila pokrovitelj koncerta, nije vidjela ništa sporno u tome da pod njezinim pokroviteljstvom pjeva proustaški pjevač na glavnom zagrebačkom trgu.

Nekoliko tjedana nakon toga, grad smo polijepili plakatima (sa paletom slova "U" od velikih do najmanjih) kojima smo ministra unutarnjih poslova pozvali da provjeri oštrinu svog vida. Epilog ove akcije je bilo privođenje na obavijesni razgovor u policiju zbog isticanja ustaških simbola, onih istih koje su maloumnici nesmetano nosili za vrijeme „križarskog“ koncerta! Policajcima je

ipak naknadno netko pametniji od njih javio da se radi o ironiji pa su nas „samo“ kaznili novčanom kaznom. Valja napomenuti, iako se na prvi pogled čini da je policija išla kazniti veličanje fašističkih simbola što je već samo po sebi dobar motiv za još jedan vic, da je naš plakat bio adresiran na MUP odnosno njenog šefa pa ostaje dojam da smo kažnjeni jer smo se usudili dirnuti u policiju. Praksa nam je pokazala da oprez koji moramo imati kada se izlažemo opasnosti od napada na ulici nije dovoljan. Ovu lekciju smo jako brzo

svojili pa smo često puta radili akcije nepotpisano i ne preuzimajući zasluge za ono što smo recimo plakatima uspjeli izboriti. Jesen je počela borbena. Nakon sudjelovanja na antifašističkom prosvjedu u

Beogradu, krajem godine smo organizirali prvi Marš solidarnosti protiv bezumnog nasilja, pod geslom „Drugačiji Zagreb je moguće“.

dih antifašista grada Zagreba. Osnovana je kako bi se suprotstavljala svim pojavnim oblicima fašizma, nacionalizma i diskriminacije te obilježavala i čuvala tradicije Narodnooslobodilačkog rata. Godinama su se sve aktivnosti udruge temeljile na obilježavanju obljetnica te reakcijama na pokušaje prekrajanja povijesti od strane ekstremne desnice. Nakon više od pet godina, 8. lipnja 2007. godine, okupio se dio starih članova, ali i dobar dio novih članova koji su odlučivali o budućnosti udruge. Izabrano je novo rukovodstvo, ali sve odluke od tada donose po principu direktne demokracije.

Prva akcija koju smo pokrenuli bila je usmjerena protiv Thompsonovog koncerta na Maksimirskom stadionu. Tom i drugim reakcijama smo brzo zaokupili pažnju javnosti koja je bila u puno manjoj mjeri rezultat našeg djelovanja, već puno više pokazatelj tadašnjeg očitog nedostatka reakcija (antifašističke) javnosti. Bilo što da bi napisali dio medija bi objavio bez obzira na kvalitetu, a priznajemo nismo se baš iskazali.

Uskoro su se zaredale prve tribine - o kapitulaciji fašističke Italije i obrani Madrida

Marš je održan povodom Međunarodnog dana borbe protiv fašizma, antisemitizma i isključivosti (9. studenog) i Međunarodnog dana tolerancije (16. studenog). Cilj prvog marša je bio iskazivanje solidarnosti svim osobama koje su izložene nasilju, omalovažavanju, predrasudama ili neprihvatanju. U tom periodu javnost je krajnje senzacionalistički govorila o događajima na ulici tako da je svaki incident na kraju ispadao rat između subkultura. Svaki anonimni mail koji je mogla napisati bilo koja budala je izazvao ogromnu pažnju javnosti i takva klima je na kraju i dovela do usijanja ponekih glava što je nosilo sa sobom i najgore posljedice. Reagirati na te događaje i suprotstaviti se tome svemu je bilo jako potrebno. Marš je bio uspješniji nego što smo mislili da će biti jer je nakon njega broj napada bio smanjen.

Prva polovica 2009. godine obilježena je reakcijama na rasističke, homofobne i druge napade i incidente, te sve većim naoružavanjem policije u borbi protiv naroda. U travnju smo sudjelovali na antifašističkom maršu u Ljubljani protiv svih oblika fašizma, mržnje i nasilja u društvu. Krajem svibnja održavao se novi Thompsonov koncert koji je ponovno blagoslovljen od strane gradskih vlasti. Nakon što smo se prethodne godine riješili svih iluzija o tome da bi se koncert mogao zabraniti, napravili smo akciju gađanja crvenom bojom

koncertnih jumbo plakata širom cijelog grada.

Krajem godine organizirali smo drugi Marš solidarnosti koji je te godine održan pod geslom "Protiv fašizacije društva" koja je bila promatrana u sklopu ekonomske krize.

U novu, 2010. godinu ušli smo udarnički,

a što smo sve radili prošle godine možete pročitati na drugoj stranici časopisa...

Kroz čitavo vrijeme smo sudjelovali na obilježavanju antifašističkih obljetnica kako

onih vezanih za Zagreb i okolicu (oslobođenje Zagreba, proboj logoraša iz Kerestinca, Oborovska bitka) tako i onih značajnih za cijelu Hrvatsku (proboj logoraša iz logora Jasenovac, Dan antifašističke borbe, Dan ustanka...). Tradicionalno svake godine sudjelujemo na Zagreb Prideu boreći se za elementarna ljudska prava LGBTQosoba, a sudjelujemo i naraznim antifašističkim festivalima i prosvjedima (za Varšavsku ulicu, protivladini prosvjedi...)

Nepotrebno bi bilo spominjati sve reakcije na fašističke pojave i pokušaje prekrajanja povijesti, a takvih je bilo jako mnogo. Spomenuli smo već kako smo u početku djelovanja dobivali

nezasluzenu medijsku pažnju. Za to je bilo potrebno tek najobičnije moralno zgražanje ili negodovanje povodom neke izjave ili događaja. Kada iz današnje perspektive pogledamo te reakcije, sa smiješkom se prisjetimo naših iluzija o "pravnoj državi", o tome kako

postoje profesionalni političari koji će principijelno držati do antifašizma i o tome kako će se država sama obračunati s fašizmom.

Kao i svaka druga organizacija, u svom

razvoju smo mnogo učili, kako na vlastitim pogreškama i iskustvu, tako i na pogreškama i iskustvu drugih antifašističkih organizacija.

S vremenom, kako smo sve više postajali ozbiljnija organizacija koja je izgradila temelje i postavila principe, svojim smo se djelovanjem obrušili i na vlast, "oporbu", a pogotovo na njihove represivne aparate. Čvrstim antifašističkim principima smo izašli iz kruga NGO "simpatičnih" udruga koje su rado viđene u visokim građanskim krugovima i profilirali se kao organizacija koja zna što hoće i zna gdje joj je mjesto.

U borbi koju vodimo protiv fašizma stekli smo mnoge neprijatelje, ali i drugove. Njegovamo odlične odnose s antifašističkim organizacijama iz svih susjednih zemalja, ali i šire. Kod suradnje u zemlji posebno smo ponosni na suradnju sa Savezom antifašističkih boraca i antifašista, Zagreb Prideom, Bijelim anđelima i mnogim drugim antifašističkim organizacijama i pojedincima.

U svom radu pokrenuli smo i neke tradicije (Marš solidarnosti), a za neke se nadamo da će tek postati (Antifa night).

U budućnosti spremamo još mnogo toga, imamo dosta planova i zacrtanih ciljeva. Pratite nas, pomozite nam, kritizirajte nas, budite s nama i pridružujte nam se jer borbu nastavljamo do posljednjeg daha dok god će biti i najmanjeg razloga za nju.

Jan Kučera - još jedna žrtva neonacista

Fašizam je ekstremno nasilna ideologija koja svoje korijene pušta po ulici. Ta bolest je trajna dijagnoza svih modernih (kapitalističkih) društva i borba protiv nje nije nimalo jednostavna. Jeftinim populizmom, mitologijom i kultom tradicije, osjećajem prihvaćenosti i davanjem osjećaja „moći“ koji se temelji na napadima na slabije nalazi svoje pristase među isfrustriranim i jadnim pojedincima. Da bi se te pojedince isključilo iz društva, zabranilo političko djelovanje i srezalo u korijenu treba povesti odlučnu borbu. Borba protiv fašizma je oduvijek značila nesebičnu žrtvu i prečesto je život bio cijena koju je trebalo platiti. Antifašisti se diljem svijeta neprestano izlažu opasnosti braneći svoja uvjerenja što i danas znači najžalosniji epilog. Naši drugovi koji stradavaju zaslužuju naše najdublje poštovanje i divljenje. Oni su naš najveći ponos i oni su oličenje one hrabrosti o kojoj tako često znamo čitati iz kojekavih romana, a koja se u stvarnom životu jako rijetko vidi. Niti jedna žrtva koja je dana za bolje sutra, za slobodu nikada neće biti zaboravljena. Prvim brojem obilježavamo treću godišnjicu smrti češkog druga Jana Kučere koji je svoj život izgubio na podli način specifičan nacističkom šljamu. Bio je kukavički napadnut i izboden...

Prije nešto više od tri godine, 18. siječnja 2008. godine u gradu Pribramu, jugozapadno od Praga u Češkoj, ubijen je 18-godišnji Jan Kučera. Ubio ga je naoružani dvadesetogodišnji, neonacist. Jan Kučera preminuo je u bolnici dva dana kasnije.

Nacist koji je odgovoran za ubojstvo je uhićen nedugo nakon ubojstva, a policija je tada to procesuirala kao običnu birtijsku tučnjavu. Neonacist je na kraju bio optužen samo za pokušaj ubojstva, iako je bilo očito da je on ubojica, a postoji čak i video dostupan javnosti.

Svjedoci su rekli da je prije ubojstva došlo do verbalnih incidenata kada je skupina neonacista počela provocirati salutiranjem i širenjem poruka mržnje prema skupini mladih pankera i antifašističkih skinheada. Nakon toga, izvan kafića, Jana je izbo nožem Jiri Fous, neonacist koji je dobro poznao borilačke vještine.

Jan Kučera je preminuo zbog dvije ubodne rane i zbog

gubitka ogromne količine krvi dok je ozlijeđen sa prijateljima čekao vozilo hitne pomoći.

Dan poslije napada na Jana Kučeru,

okupilo se oko tisuću ljudi u Pilsenu u Češkoj, u spomen na žrtve nacističkog terora prije 66 godina kada su Židovi bili deportirani u koncentracijske logore. Nitko tada nije znao da se još jedna mlada žrtva neonacističkog terora toga dana bori za život u bolnici.

Jan Kučera nije bio običan mladić kojem je S.H.A.R.P. skinhead pokret bio samo moda. Jan se nikada nije ustručavao da izrazi svoje mišljenje. Sebe je smatrao normalnim mladićem, S.H.A.R.P. skinheadom. Svoja uvjerenja i svoje mišljenje slijedio je do samoga kraja. Zauvijek će ostati zapamćen kod svojih prijatelja, obitelji i svih ostalih antifašista diljem svijeta.

Nikada nećemo zaboraviti Jana Kučeru, kao što nećemo zaboraviti sve ostale žrtve neonacista! Neonacizam je bolest koja je opasna za društvo i protiv koje se mora boriti na sve moguće načine. Never forget – never forgive!

JAN KUČERA
† 20.1.2008

Antifa Zagreb/ www.mladi-antifasisti.hr/
info@mladi-antifasisti.hr